

หนึ่ง ฝ่าโลง

**ประตูหน้าโรงพักศพเปิดออก โคมกระดาดวงหนึ่งยื่นเข้ามาจาก
ภายนอก**

โคมกระดาดวงนั้นนำทางรองเท้าคู่หนึ่งที่ยืนตามเข้ามา
ครั้นพินิจรองเท้าทรงคันศรคู่ นั้นโดยละเอียด ก็พบว่า มีแนวโค้งยาว
สามซุน¹ พื้นขาวปัลลายนดอกบัวคู่ ผู้สวมรองเท้านั้นกำลังเดินๆ หยุดๆ ตาม
แนวโลงศพโลงแล้วโลงเล่า สุดท้ายก็หยุดลงหน้าโลงไม้เนื้อบางโลงหนึ่ง

“ดูเถิด ที่นี่มีคนจำพวกไต่บ่าง” เสียงนั้นสะอื้นให้ “คนต่างถิ่นสิ้นใจ
ไกลบ้านเกิด คนยากจนไร้เงินฝังศพ หญิงคนหนึ่งที่ตายอย่างอนาถ... พี่สาว
เหตุใดท่านกับข้าจึงพบหน้ากันอีกครั้งในสถานที่เช่นนี้”

ชีวิตต่ำต้อยด้อยค่า แม้สิ้นใจยังไม่มีการตั้งโลงศพเหนือหน้าที่แข็งแรง
สักหน่อย

ภายในโรงพักศพซึ่งมิได้บูรณะซ่อมแซมเป็นเวลานาน เรียงรายไปด้วย

¹ หน่วยวัดความยาวของจีนในสมัยโบราณ โดย 1 ซุน มีความยาวประมาณ 2.27 - 2.31 เซนติเมตร

โรงศพที่ต่อขึ้นจากไม้เนื้อบางโปร่ง ทว่ามีก็ยงดึกว่าไม่มี อย่งไรก็ยอมแข็งแรงกว่าเสื่อกกผืนหนึ่งมากนัก มิถึงกับทำให้ศพต้องตกเป็นอาหารให้เหล่าแมลง และหนูกัดแทะ ทั้งที่ยังไม่ซุดหลุมฝัง

“พวกเขาต่างกล่าวว่าท่านไม่มีสิทธิ์ฝังในสุสานประจำตระกูล สมควรนอนอยู่ในสถานที่เดียวกับคนเหล่านี้” มือชืดขาวข้างหนึ่งวางลงบนโรงศพ ลูบไล้อย่างแผ่วเบาชั่วคราว สูดหายใจเอ่ยพิมพ์ว่า “ข้าไม่เชื่อคำพวกเขา พี่สาว ข้าต้องการให้ท่านบอกความจริงแก่ข้าด้วยตนเอง...”

โครม!

เสียงฝีเท้าร่วนวดังไกลเข้ามา ก่อนที่ประตูหน้าโรงศพจะถูกคนผลักเปิด

สิ่งที่ปรากฏแก่คลองสายตาพวกเขา คือชวานซึ่งถูกเงื้อขึ้นสูง

“อิงลั่ว! หยุดนะ!” บุรุษวัยกลางคนผู้หนึ่งร้องตะโกนขึ้นอย่างตื่นตระหนก

โครม!

ชวานถูกเหวี่ยงลงผ่าเปิดโรงศพตรงหน้าอย่างไม่ลังเล

“เจ้า...เจ้ากำลังทำอะไร?” บุรุษวัยกลางคนตะลึงงันไปครู่หนึ่ง แล้วเอ่ยออกมาด้วยริมฝีปากที่สั่น “นี่คือโรงศพของพี่สาวเจ้านะ...”

สตรีชืดขาวผู้หนึ่งยืนหันหลังให้เขาและคนทั้งหมด ชวานในมือถูกนางโยนทิ้งอย่างไม่ไยดี ก่อนเจ้าตัวจะโน้มตัวลงประคองศพในโลงขึ้นมาอย่างระมัดระวัง

“พวกท่านบอกข้าว่าพี่สาวป่วยตาย เดียวก็บอกว่านางทำเรื่องเสื่อมเสียในวัง ไม่มีหน้าพบผู้คนจึงฆ่าตัวตาย... ดูลิ” นางหันหน้ากลับมาซ้ำๆ แยมยิ้มอย่างเยือกเย็นให้แก่กลุ่มคน

ร่างสตรีในโรงศพพึงอยู่บนไหล่นาง ลำคอของสตรีผู้นั้นปรากฏเงาผีเสื้อสีดำตัวหนึ่งอย่างเลื่อนราว

เมื่อเพ่งมองให้ตึกก็พบว่า เป็นรอยซำจากมือขนาดใหญ่สองข้าง มือใหญ่

กางออกคล้ายปีกสีดำสองปีก ปังบอกถึงความตายจากเหตุที่เรียกว่าฆาตกรรม

“พวกท่านเห็นแล้วหรือไม่” สตรีชู้ตขาวซึ่งมีนามว่าเว่ยอิงลั่วโอบอว่าง หมิงสาวในโรงศพ เอ่ยกับคนทั้งหลายด้วยรอยยิ้ม คล้ายว่าในที่สุดตนก็ค้นพบความจริง และต้องการประกาศให้ทั่วหล้ารับรู้ ประกาศล้างมลทินต่อคนทั้งหลายเสียแต่บัดนี้ “ดูรอยมือบนคอนางแล้วบอกข้า คนผู้หนึ่งจะบีบคอตนเองจนสิ้นใจได้อย่างไร”

“ไม่มีผู้ใดสามารถตอบคำถามนาง

ไม่มีผู้ใดกล้ามองหน้าพวกนางทั้งสองเสียด้วยซ้ำ

ใบหน้าซึ่งคล้ายคลึงราวกับไขกอออกจากพิมพ์เดียวกัน

เว่ยอิงลั่วกับเว่ยอิงหนิง เหตุเพราะรูปโฉมงามงด หมดจดบริสุทธ์รีราว ดอกบัว จึงถูกขนานนามว่า ‘ดอกบัวคู่แห่งสกุลเว่ย’

บัดนี้ดอกบัวคู่กันคู่ หนึ่งเป็นหนึ่งตาย สตรีในโรงศพผู้นั้นมีรู้ว่ายามมีชีวิตกินยาวิเศษขนานใดเข้าไป หลังสิ้นใจจึงกลับยังคงสีสันความงามถึงเจ็ดส่วน เสื้อผ้าที่สวมเป็นชุดในตอนที่นางออกจากวัง ร่าเงื่อนปกเปียกของนางอิงแอบอยู่บนไหล่ผู้เป็นน้องสาว ท่าทางคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้มนั้นไม่ต่างจากคนเป็น

ส่วนคนยังมีชีวิต แววดากลับคล้ายคนตาย ดวงตาดำขลับโดดเด่น จ้องเขม็งมาจนคนทั้งหมดหนาวเยือกทั่วสรรพางค์กาย

“หรือวิญญาณแค้นจะสิงอยู่ในร่างน้องสาวนางเสียแล้ว” ไม่เพียงคนหนึ่งที่คิดเช่นนั้น

“ท่านพ่อ” เว่ยอิงลั่วกวาดสายตาม่านกลุ่มคน ก่อนจะหยุดลงที่ใบหน้าบุรุษวัยกลางคนแล้วหุบยิ้ม “คนร้ายที่สังหารพี่สาวคือใคร”

“คือ...” บุรุษวัยกลางคนคล้ายต้องการกล่าวสิ่งใด ทว่าก็ลังเล สุดท้ายจึงกัดฟันกล่าว “คนร้ายอันใดกัน นางฆ่าตัวตายต่างหาก!”

คนอื่นๆ ที่เหลือได้สติในยามนี้เอง ต่างพากันส่งเสียงจนฟังไม่ได้ศัพท์

“ใช่ นางฆ่าตัวตาย”

“สตรีแปดเป็นอนาถาที่ถูกขับออกจากวังผู้หนึ่ง หากไม่ปลิดชีพตนเอง คนในตระกูลของพวกเราจะต้องอับอายเสื่อมเสียไปพร้อมนางหรือ”

“ตายได้ก็ดี ตายได้ก็ดี!”

“พี่สาวพฤติกรรมตำซ้ำ น้องสาวก็ไม่ดีไปกว่ากันเท่าใด กล้าผ่าเปิดโลงศพเช่นนี้ เว่ยซิงไท่ เจ้าช่างสั่งสอนบุตรได้ดียิ่งนัก!”

บุรุษวัยกลางคนนามเว่ยซิงไท่ได้ยืนเช่นนั้นพลันหนึ่งงัน รีบก้าวเข้าไปหยุดอยู่ตรงหน้าเว่ยอิงลั่ว ก่อนสะบัดมือตบหน้านาง

“เป็นความผิดของข้า ข้าสั่งสอนบุตรไม่ได้ความ!” หลังตบหน้าบุตรสาว เขาก็กล่าวเอาใจคนทั้งหลายอย่างอ่อนน้อม พยายามก็มีผลลัทธิหายเว่ยอิงลั่ว “ยังไม่รีบคุกเข่าลงอีก! คำนี้ขอภัยเหล่าท่านลุงท่านอาเสีย”

เมื่อไม่เห็นปฏิกิริยาตอบรับ เขาจึงออกแรงผลักอีกครั้ง “คุกเข่าสิ!”

เว่ยอิงลั่วกลับคล้ายท่อนไม้ไผ่ ไม่ยอมโน้มเอินและไม่ยอมคุกเข่า เพียงขึ้นตัวยืนนิ่งอยู่กับที่เช่นนั้น

“คุกเข่าลง!” ภายใต้การจับจ้องจากทุกสายตา เว่ยซิงไท่รู้สึกเสียหน้ายิ่งนัก ด้วยความโกรธจึงยกเท้าเตะข้อพับเข่าของนางแรงๆ “ไม่ได้ยินรี!”

เว่ยอิงลั่วถูกเขาเตะจนทรุดเข่าลง ทว่าก็ยืนกายลุกขึ้นอีกครั้งอย่างรวดเร็ว

“ท่านพ่อดีแต่สั่งให้ข้าคุกเข่า” มือหนึ่งของนางยันพื้น อีกมือประคองร่างพี่สาวตน ขณะลุกขึ้นจากพื้นอย่างเชื่องช้า ปอยผมดำกลับหลุดลุ่ยปรกสองข้างแก้ม บดบังสีหน้านางในยามนี้ มีเพียงน้ำเสียงเย็นเยียบราวกับน้ำพุกลางเหมันตฤดู “แต่ท่านรู้หรือไม่ ข้าคุกเข่าให้เว่ยหรือฮวา นางก็แย่งแย่งปิ่นปักผมที่ท่านแม่ทิ้งไว้ให้ข้าก่อนตาย ข้าคุกเข่าให้เว่ยเสียจริง เขาก็ยังลงมือทำร้ายข้า โดยไม่เห็นแก่ความเป็นลูกพี่ลูกน้องของพวกเรา... เป็นพี่สาวที่ช่วยข้าชิงปิ่นปักผมกลับมา เป็นพี่สาวที่ต่อยตีขับไล่เว่ยเสียจริงไป...”

“...เพียงปิ่นปักผมอันหนึ่งมีไฉ่หรือ” เว่ยซิงไท่ขมวดคิ้วกลางอေး “ปิ่นซุบทอง มีราคาไม่เท่าไร ไม่จำเป็นต้องทำลายความสัมพันธ์ฉันพี่น้องของพวก

เจ้าเพื่อมัน ยังมีเสวียดง... เขาเพียงลื้อเจ้าเล่นเท่านั้น พี่สาวของเจ้าเห็นเป็นจริงเป็นจังเกินไป ทั้งยังตีเขาจนหัวแตก”

“ที่แท้ท่านก็รู้ทุกเรื่อง” เวยอิงลื้อหันหน้ามา เผยให้เห็นดวงตาเป็ยกชุ่มบนใบหน้าแซมซ้อยดั่งปทุมพันธารน้ำ หยาดน้ำตาเอ่อคลอหมื่นหม่อมประหนึ่งน้ำค้างบนยอดดงบุปผา เปริดแพรวเหนือคำพรรณนา “ท่านรู้ทุกสิ่ง กลับยังบอกให้ข้ากับพี่สาวคุกเขาให้ผู้อื่น”

ผู้ที่ถูกแย่งชิงคือนาง สุดท้ายผู้ที่โขกศีรษะของภักย์ก็เป็นนาง
ผู้ที่ถูกคนล่วงเกินคือนาง สุดท้ายผู้ที่โขกศีรษะของภักย์ยังเป็นนาง
“ข้าทำทุกสิ่งเพื่อเจ้า” เวยชิงไต่กล่าวเสียงแข็ง “หรือเพื่อเรื่องเล็กน้อยเช่นนี้กัน”

เรื่องเล็กน้อย?

“ไม่ ผู้ที่ดีต่อข้ามีเพียงพี่สาว!” เวยอิงลื้อแค้นหัวเราะเสียงเย็นก่อนเอ่ยชัด “จะบอกให้รู้ ข้าตั้งตาคอยพี่สาวกลับมาเสมอ ก่อนเข้าวังนางบอกข้าว่าจะกลับมาอย่างแน่นอน กลับมาพาข้าไปจากบ้านสกุลเวยแห่งนี้ ไปจากท่านเดินทางไปยังสถานที่ใหม่ เริ่มต้นชีวิตใหม่ จะไม่ยอมให้ข้าคุกเขาแก่ผู้อื่นอย่างไร้เหตุไร้ผลอีก...”

“วังหลวงคือสถานที่ซึ่งต้องคุกเขาให้ผู้อื่นทุกที่ทุกเวลา!” ครั้งนี้ถึงคราวที่เวยชิงไต่เอ่ยชัดวาจานาง

วังหลวง...

เมื่อก้าวเข้าสู่ประตูวังก็ดูจวมลึกลงสู่กันสมุทรร ดั่งภูเขามีสองต่ำ แม่น้ำมีลึกลึตื้น เหล่าสตรีในวังก็แบ่งเป็นชนชั้นที่ยืนสูงกับชนชั้นที่ต้องคุกเขาเช่นกัน

สกุลเวยมิใช่ตระกูลร่ำรวยมากอำนาจอันใด เป็นเพียงตระกูลเปาอี² เท่านั้น แม้พี่สาวจะงามลุ่มเมือง หลังเข้าวังก็ทำได้เพียงเริ่มจากปรนนิบัติรับใช้ผู้อื่น หรือกล่าวได้ว่า... เริ่มจากค่านับโขกศีรษะให้ผู้อื่นนั่นเอง

² หากเปรียบกับของไทย จะเทียบเท่ากับไพร่สมในสังกัดมูลนาย

‘โชคศิระชะให้ผู้ใดก็มีผู้เลือกคนผู้หนึ่ง คำนับโชคศิระชะให้เขาเพียงผู้เดียว’
 เขาผู้นี้เป็นบุรุษหรือสตรีกันหนอ

ในวังและนอกวังแตกต่างกันราวคนละโลก เว่ยอิงลั่วไม่รู้ว่าสภาพความเป็นอยู่ของพี่สาวในวังเป็นเช่นไร และไม่รู้ว่านางเลือกค่านับโชคศิระชะให้ผู้ใด รู้เพียงนางเข้าวังในวัยแรกแย้มงดงาม และกลับมาอย่างเย็นเฉียบไร้ชีวิต

สิ่งทีกลับมาพร้อมกัน ยังมีรอยมือสีดำนล่ำคอกของนาง

เจ้าของรอยมือคู่นี้... แท้จริงเป็นผู้ใด

“...ข้าจะเข้าวัง” เว่ยอิงลั่วหลับตาลง เมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้ง แกวตานั้น ปรากฏความมุ่นั้นไร้ความเกรงกลัว “ท่านไม่บอกข้าว่าคนร้ายคือใคร เช่นนั้นก็ดี ข้าจะเข้าวังไปสืบหาความจริงด้วยตนเอง!”

“เหลวไหล!” เว่ยชิงไท่โกรธจนหนวดลั่น “เจ้าต้องการเดินตามรอยเท้าพี่สาวของเจ้าหรือ”

เว่ยอิงลั่วเหลือบมองพี่สาวซึ่งอิงแอบอยู่กับไหล่

แต่เล็กจนโต พี่สาวทั้งเฉลียวฉลาด มีไหวพริบ และกล้าหาญยิ่งกว่า

นาง

เปรียบกันแล้ว นางเป็นเพียงลูกสมุนซึ่งซัดตัวหลบซ่อนอยู่เบื้องหลัง คอยให้พี่สาวปกป้องเท่านั้น

กระทั่งพี่สาวยังมีอาจมีชีวิตรอดอยู่ในวัง แล้วนางเล่า จะมีชีวิตรอดอยู่จนถึงท้ายที่สุด สืบหาความจริงให้กระจ่าง... และแก้แค้นแทนพี่สาวได้หรือไม่

“...พอแล้ว เรื่องนี้ให้สิ้นสุดลงเท่านี้เถิด” เว่ยชิงไท่เสียงอ่อนลงเล็กน้อย ยื่นมือไปหาเว่ยอิงหนิงซึ่งพึงอยู่ที่ไหล่เว่ยอิงลั่ว “ให้พี่สาวของเจ้าพักผ่อนอย่างสงบเถิด”

พักผ่อนอย่างสงบ?

ยามเมื่อมือของเว่ยชิงไท่กำลังจะสัมผัสเว่ยอิงหนิง จับพลันเสียงกรีดร้องก็ดังขึ้นในโรงพักศพ เสียงนั้นแหลมสูงเสียดกระชุก ประหนึ่งถูกมีดแทงลงกลางอก กรีดคว้านเลือดเนื้อออกมาทั้งเป็น

“กรี๊ด...”

เหล่าคนสกุลเว่ยหนึ่งศิระชะซาบิ ยกมือปิดหูสองข้างอย่างมโหฬาร ทนรู้เพียงว่าหากไม่ทำเช่นนี้ โลหิตจะไหลรินเพราะเสียงร้องอันโหยหวนนั้น กรีดเข้าไปในหูพวกเขาเอาได้

เว่ยซิงไ้ซึ่งอยู่ใกล้ที่สุดตื่นตกใจ ผงะถอยหลังไปหลายก้าว ก่อนจะจ้องเขม็งไปยังเว่ยอิงแล้วผู้ส่งเสียงกรี๊ดร้องอยู่เบื้องหน้า เอ่ยถามตะกุกตะกัก “เจ้า...เจ้าเป็นอะไรอีก”

“พักผ่อนอย่างสงบ? มโหฬารพักผ่อนอย่างสงบได้หรือ...” เว่ยอิงล้วยกอดร่างเย็นเฉียบที่เริ่มส่งกลิ่นเหม็นบางเบาของผู้เป็นพี่สาว รำให้ด้วยเสียงซึ่งผ่านการกรี๊ดร้องแหลมจนแหบเครือ “พี่สาวมโหฬารพักผ่อนอย่างสงบ ข้าก็มโหฬารพักผ่อนอย่างสงบเช่นกัน”

ท่ามกลางสายตาคอนทั้งหลาย นางโหยให้กรี๊ดร้อง พร่ำเอ่ยประโยคหนึ่งซ้ำๆ

“ข้าจะเข้าวัง” เว่ยอิงล้วยร้องให้พลางตะเบ็งเสียง “ข้าจะแก้แค้นให้สำเร็จ! ทำให้ท่านจากไปอย่างสงบ... ทำให้ข้าได้พักผ่อนอย่างสงบ”

เมื่อเป็นดอกบัวคู่ร่วมกัน ย่อมต้องร่วมเป็นร่วมตาย

“ท่านลาลับไปแล้ว แม้ข้ามีชีวิตอยู่ ก็เป็นเพียงร่างไร้วิญญาณที่เนาเปื่อย ผุพังลงทุกวันเท่านั้น มีเพียงทำให้ท่านจากไปอย่างสงบ ข้าจึงจะพักผ่อนอย่างสงบได้”

“เหลวไหล เหลวไหลทั้งเพ! หากต้องปล่อยให้เจ้าเข้าวังอย่างบ้าคลั่ง เสียดสีจินอาจสร้างความเดือดร้อนแก่วงศ์ตระกูลเช่นนี้ มิสู้...” ชายชราสกุลเว่ยผู้หนึ่งเดินมาหยุดข้างกายเว่ยซิงไ้ ยกมือป้องปากกระซิบบางอย่างข้างหูเขา

ดวงตาเว่ยซิงไ้ไปปรากฏแววลับสน เมื่อฟังถึงท้ายที่สุดก็ถอนหายใจเบาๆ พลางพยักหน้า จากนั้นเงาคอนหลายร่างก็พุ่งเข้ารายล้อมเว่ยอิงล้วย

นางเงยหน้าขึ้นมองพวกเขาอย่างงงงัน “พวกท่านคิดจะทำสิ่งใด”

มือใหญ่มากมายยื่นเข้าหานางพร้อมกัน

หลายวันหลังจากนั้น ธงร้านสุราผืนหนึ่งก็โบกสะบัดรับลม สุราชาว
 ญูกรินลงในถ้วย ก่อนนางเคียงกับแก้มหลายจาน คนผู้หนึ่งจับสุรารสอ่อน
 พลันเอ่ยขึ้น

“ข้างล่างเป็นบุตรสาวตระกูลใดแต่งงานออกเรือนรี”

แขกร่ำสุราหลายคนเอนพิงราวระเบียงพลางมองลงไปยังถนนเบื้องล่าง
 เห็นเพียงขบวนรับเจ้าสาวสีแดงเจดจ้า เคลื่อนไปอย่างเชื่องช้าท่ามกลางเสียง
 ประทัดดังก้อง เห็นออาชาติตัวใหญ่พวงพี เจ้าบ่าวผู้หนึ่งยิ้มแยมแจ่มใส

เบื้องหลังเป็นก๊วยเจ้าสาวขนาดเล็กหลังหนึ่ง

สายลมพัดมานพลิ้วไสว แขกร่ำสุราผู้หนึ่งส่งเสียงอุทานด้วยความ
 ประหลาดใจ ก่อนยกมือขยี้ตา

“เป็นอะไรไป ลมพัดฝุ่นเข้าตาหรือ” แขกซึ่งนั่งอยู่ด้านข้างเอ่ยถามเขา

“ข้าอาจดื่มมากเกินไป ตาพร่าเสียแล้ว” แขกร่ำสุราผู้นั้นลดมือลงพลาง
 กล่าวอย่างสับสน “เมื่อครู่ผ้า幔พัดเปิดเล็กน้อย ข้าเห็นเจ้าสาว... ถูกมัดมือ
 ไพล่หลัง”

สอง กระโปรงร้อยปีกษา

สามชั่วยาม³ ก่อน

“หวิหนึ่งลงศิระชะ ร่ำรวยไม่ขัดสน”

“หวิสองลงศิระชะ ไร้โรคทุกข์กังวล”

“หวิสามลงศิระชะ ลูกหลานมากเหลือล้น”

“หวิจดังลงถึงปลาย เคารพรักไม่เสื่อม...”

“พอแล้ว” เว่ยอิงลั่วกล่าวตัดบท “อาจินกู่⁴ ท่านดูสารรูปข้าในเวลานี้
เถิด เหมือนคนพร้อมเคารพรักไม่เสื่อมคลายกับผู้อื่นอย่างนั้นหรือ”

คันท้องทองแดงซุบทองเกาะลายบานหนึ่งตั้งอยู่บนโต๊ะ บานคันท้อง
แวววาสะท้อนภาพคนสองคนภายในห้อง

เว่ยอิงลั่วสวมอาภรณ์มั่งคั่งสีแดงสด ผัดแป้งบางราวละอองหิมะ ทา
ชาดแดงเรื่อตั้งแสงสายัณห์ โดยเฉพาะมุกแดงที่แต้มบนริมฝีปากอิมั้นแวววา

³ หน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ โดย 1 วัน มี 12 ชั่วยาม และ 1 ชั่วยาม เทียบเท่ากับ 2 ชั่วโมงตามเวลาสากล

⁴ คำเรียกนางกำนัลอาวุโสที่ทำงานรับใช้ในวังมาเป็นเวลานาน

เจ็ดจรัสมีอาจประมาณ เจ้าบ่าวบ้านไต่ได้แต่งเจ้าสาวโฉมสะคราญเช่นนี้ ย่อมต้องยินดีปรีดาอย่างออกนอกหน้า

ทว่าเจ้าสาวบ้านไต่จะถูกมัดเชือกป่านสามชั้นรอบอาคารณโฆงคลหนานหนักเช่นนางบ้างเล่า

ต้องกล่าวว่าการทำงานออกเรือนนี้ กลับคล้ายต้องการจับนางถ่วงน้ำ บุญชัญแด่พญามังกรใต้บาดาล เพื่อแลกเปลี่ยนกับความสงบสุข ความอุดมสมบูรณ์ของครอบครัวและหมู่บ้านเสียมากกว่า

“อาจินกุกู” เว่ยอิงลั่วเอ๋ยเสียงเรียบ “เล่าเรื่องในวังให้ข้าฟังอีกหน่อยเถิด”

“ป่านนี้แล้ว ท่านยังจะถามเรื่องเหล่านี้เพื่อสิ่งใด” สตรีวัยกลางคนผู้ยืนอยู่เบื้องหลังนางทอดถอนใจคราหนึ่ง ก่อนยกมือขึ้นทวิผมให้นางพลาถ้อยเตือน “ทำใจแต่งงานไปไม่ดีกว่าหรือเจ้าคะ ข้าสืบความมาให้ท่านแล้ว แม้ฐานะครอบครัวของเจ้าบ่าวนับว่าธรรมดา แต่เขาก็เป็นคนซื่อสัตย์ หากปิ่นนั้นข้าเลือกได้ ข้าจะยอมแต่งให้คนเช่นนี้ ดีกว่าข้าวิ่งไปเป็นนางกำนัล ปล่อยเวลาผ่านไปอย่างไร้ประโยชน์ รูปโฉมโรยรา กระทั่งออกจากวังยังได้เข้าเฝ้าฝ่าบาทเพียงครั้งเดียว”

เว่ยอิงลั่วหนึ่งงันไปชั่วคราว ก่อนเอ่ยถามเสียงเบา “ฝ่าบาทเป็นคนเช่นไรหรือ”

“ข้าไม่รู้” อาจินแย้มยิ้มอย่างจนใจ “ข้าคุกเข่าตั้งแต่ต้นจนจบ เห็นเพียงรองพระบาทของฝ่าบาทเท่านั้น ไม่กล้าเงยหน้ามองพักตร์มิ่งกรของพระองค์หรอกเจ้าคะ”

“ตามิได้พบเห็น หูย่อมได้ยินมาบ้างกระมัง” เว่ยอิงลั่วกล่าว “อาจินกุกู คนในวังพรรณนาถึงพระองค์ว่าอย่างไร ท่านยังจำได้หรือไม่”

อาจินครุ่นคิด ก่อนเอ่ยกลับหัวเราะ “ผู้ที่มีอาจควบคุมปากตนเอง ไม่มีกระทั่งโอกาสได้เห็นรองพระบาทของฝ่าบาท เอาละ เลิกขมวดคิ้วเกิด ระวังจะเกิดรีวรอย ข้าจะเล่าเรื่องหนึ่งซึ่งข้าได้เห็นด้วยตาตนเองให้ท่านฟังก็แล้วกัน”

“ท่านว่ามาเถิด” เว่ยอิงลั่วแสดงท่าทีรอฟังอย่างตั้งใจ “ข้ากำลังฟังอยู่”
“เป็นเรื่องเมื่อประมาณหกปีก่อน พระสนมกุ้ยเหริน⁵ ผู้หนึ่งเสียชีวิต”
อาจินเอ่ยขึ้นซ้ำๆ “เหตุเพราะกระโปรงตัวเดียว...”

พร้อมคำบอกเล่าของนาง กระเบื้องแดงและอิฐสีเทาของวังต้องห้าม
ค่อยๆ ปรากฏขึ้นตรงหน้าเว่ยอิงลั่ว กำแพงหนาแน่นสามชั้นทั้งด้านในและด้าน
นอก คล้ายตั้งเชือกที่รัดบนร่างนาง กักขังนางอยู่ในนครซึ่งมีนามว่าวังหลังอย่าง
แน่นหนา

สตรีมีหน้าหลายตา บ้างงามล้ำกระทั่งมีฉาจางวารี ปักซี่ร่วงหล่น
บ้างโสมภักกระทั่งจันทร์หลบเร้น ผกालะอาย แต่ละคนมีลักษณะพิเศษ มีความ
ล้ำเลิศเป็นของตน ประดับอยู่แห่งใดล้วนเป็นยอดบุปผาเรืองนาม บัดนี้อยู่รวม
ด้วยกัน ต่างฝ่ายต่างชูข้อประชันความงาม บุปผชาติแบ่งบานล้นอุทยาน
ผู้ชมชมมวลงกลับมีเพียงหนึ่ง คือฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน

ทว่าดอกไม้มีวันแย้มบาน ก็ย่อมต้องมีวันโรยรา
“กรีด!”

เสียงกรีดร้องอย่างตื่นตระหนกชักนำกลุ่มคนมารายล้อม หนึ่งในนั้น
ก็คืออาจิน

เมื่อเบียดเสียดฝ่าฝูงชนเข้าไปสังเกตการณ์ อาจินพลันยกสองมือขึ้น
ปิดปาก ส่งเสียงอุทานเบาๆ ด้วยความตกใจ

เบื้องหน้าเป็นบ่อน้ำหนึ่ง เหล่านางกำนัลมกมาที่นี่เพื่อตักน้ำล้างหน้า
ให้แก่ชายของตนเป็นประจำ

ทว่าวันนี้ เมื่อชะงักหันมองลงไปบ่อ สิ่งซึ่งปรากฏแก่สายตา กลับ
เป็นศพลอยอืดของสตรีนางหนึ่ง

“...ใบหน้านางแช่น้ำในบ่อจนบวมอืดขาวซีด มิเหลือเค้าโครงเดิม” อาจิน
กล่าวเสียงขริม “แต่ข้าจดจำเสื้อผ้าบนร่างนางได้ นั่นคือกระโปรงร้อยปักษา

⁵ ตำแหน่งพระสนมชั้นกลางของฮ่องเต้

ล้อมหลังเพลิง ผู้สิ้นใจคืออวินกัณฑ์เทรินแห่งเรือนหลังสาวา”

ทั้งที่เป็นวันแห่งการเฉลิมฉลองงานมงคล เสียงประทัดและเสียงอวยพร แสดงความยินดีตั้งมาจากนอกประตูเป็นระยะ เว่ยอิงลี้กลับหนาวสะท้านไป ทั้งร่าง

ไอลหนาวเย็นหอบหนึ่งลอยออกมาพร้อมเสียงอาจิน ผ่านสตรีเ็นบ่อน้ำ แทรกซึมเข้าสู่แขนขาและไขกระดูกของนาง...

เว่ยอิงลี้กลับน้ำลาย “เหตุใดนางจึงต้องกระโดดลงบ่อ”

“เพราะกระโปรงบร่าของนาง” อาจินเอ่ยพิมพ์ “กระโปรงตัวนั้น ดงงามยิ่งนัก กระทั่งเวลานี้ข้ายังจำภาพยามที่นางสวมกระโปรงเดินอยู่ใน อุทยานหลวงได้อย่างแม่นยำ แสงเจิดจ้าสว่างไสว แยกมือออกว่าเป็นแสงอาทิตย์ ซึ่งตกกระทบ หรือเป็นแสงที่เรืองรองจากกายนาง...”

เสียงบอกเล่าขาดหาย อาจินส่งเสียงหัวเราะคราหนึ่ง “แต่เมื่อฝ่าบาท ทอดพระเนตรเห็น กลับพิโรธหนัก ทรงตำหนินางต่อหน้าธารกำนัลจนนาง มีอาจลี้หน้าผู้คน”

คำตอบนี้ค่อนข้างเหนือความคาดหมายของเว่ยอิงลี้ นางนิ่งอึ้ง ก่อน เอ่ยถาม “ฝ่าบาทไม่โปรดหญิงงามหรือ”

“ใต้หล้านี้ มีบุรุษผู้ใดไม่โปรดปรานหญิงงามบ้างเล่า” อาจินส่ายหน้า “ฝ่าบาทโปรดนาง มิเช่นนั้นคงไม่เสด็จไปหาเพียงสองครั้ง ก็แต่งตั้งสตรี ชาวฮั่น⁶ จากครอบครัวชาวบ้านธรรมดาขึ้นเป็นกัณฑ์เทริน ทว่านางมีใจละโมภ เเกินไป ทะเยอทะยานมากไป ทั้งยังกระทำการเกินเลย”

“แต่ นั่นเป็นเพียงกระโปรงตัวหนึ่ง...” เว่ยอิงลี้มิค่อยเข้าใจนัก

“สิ่งที่ฝ่าบาทไม่พอพระทัย ก็คือกระโปรงตัวนั้น” อาจินเอ่ยเสียงทุ้มต่ำ

⁶ การปกครองในสมัยราชวงศ์ซิง แบ่งชนชาติเป็น 3 กลุ่มได้แก่ ชาวแมนจู ชาวฮั่น และ ชาวมองโกล โดยชาวฮั่นเป็นชนชาติเดิมในพื้นที่ ก่อนถูกชาวแมนจูจากตอนเหนือเข้ายึด ครองและสถาปนาราชวงศ์ซิงขึ้น

“กระโปรงตัวนั้นลอกเลียนกระโปรงร้อยปักชาล่อมหงส์เพลิงขององค์หญิงอันแล้ว⁷ ในสมัยราชวงศ์ถัง ราคาสูงลิ่ว ทั้งยังใช้เวลาตัดเย็บเนิ่นนาน วังหลวงเน้นย้ำการประหยัดมัธยัสถ์ กระทั่งสองเฮายังมีรับสั่งให้ตัดเย็บฉลองพระองค์เช่นนี้มาสวม ผ่าบาทจึงทรงตำหนิว่านางแต่งกายโดดเด่นทรูหราเพื่อประจบสอพลอเรียกร้องความสนใจ จึงถอดยศนาง ลดชั้นเป็นนางกำนัลในทันที”

“ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้น...” เว่ยอิงลั่วเอ๋ยเสียงเบา พลันเกิดความเข้าใจต่อฮ่องเต้ผู้สูงส่งซึ่งยังมีเคยพบหน้าเป็นคราแรก

โอรสสวรรค์ผู้สูงส่งเลิศล้ำคนนั้น โปรตปรานสตรียูโป๋มงดาม ทั้งยังระแวงระวังสตรียูโป๋มงดามเช่นกัน

คล้ายว่าเขามีไยดีฐานะชาติกำเนิดของสตรีเท่าใดนัก ด้วยเหตุนี้ นางกำนัลจากครอบครัวราษฎรชาวฮั่นก็สามารถได้รับการเลื่อนยศจากเขาให้เป็นที่ก๊วยเหรินได้ หรือจะกล่าวได้ว่า แท้จริงแล้วเขาค่อนข้างชมชอบสตรีซึ่งไร้คานหุนหลังเช่นนี้ ประวัติสะอาดสะอ้าน ในใจมีเพียงเขาผู้เดียว มิใช่คำนึงแต่ผลประโยชน์ของวงศ์ตระกูลเบื้องหลัง

เขาหาได้รังเกียจกระโปรงร้อยปักชาล่อมหงส์เพลิงตัวนั้น ทว่ารังเกียจสิ่งซึ่งแอบแฝงอยู่ภายใต้กระโปรง ดังเช่น... ความทะเยอทะยาน

“ในวังนั้น เดินหลังพลาตแม่สักก้าว ย่อมเป็นภัยจนมีอาจหวนกลับ กระทั่งวันนี้ข้าก็ยังไม่รู้ว่าเป็นเพราะถูกผ่าบาทตำหนิ อวิ้นก๊วยเหรินจึงคิดไม่ตก ตัดสินใจกระโดดลงบ่อ หรือมีผู้อาศัยข้ออ้างนี้กำจัดนางให้พ้นทาง” อาจินเอ๋ยเกลี้ยกล่อมอีกครั้ง “เพราะเหตุนี้ คุณหนูอิงลั่ว ท่านยอมแต่งงานออกเรือนไปเถิด อย่าคิดถึงเรื่องในวังอีกเลย ทั้งพี่สาวของท่าน...”

“อาจินกู่” เว่ยอิงลั่วพลันเอ๋ยตัดบทนาง ก่อนจะหันหน้ากลับมาซ้าๆ แหวตาดำดิ่งราวบ่อน้ำลึกสองบ่อ เพียงมองเห็น ก็ทำให้อาจินชนลูกจันทว์สิ้นฉับพลันนั้นคล้ายเวลาย้อนกลับไปเมื่อหกปีก่อน นางยืนอยู่ข้างบ่อน้ำ

⁷ พระธิดาของจักรพรรดิถังจงจง จักรพรรดิองค์ที่ 4 แห่งราชวงศ์ถัง

ไอหนวยเอ็นและกลืนศพเอ็นเยือกลอยสู่ภายนอก ชาวโพลนดูจหิมะ
แววตาของเว่ยอิงลั่วในเวลาขึ้นข้างคล้ายบ่อน้ำนั้นเหลือเกิน
“เรื่องที่เขาขอร้องท่านก่อนหน้านี้ ท่านจัดการแล้วหรือไม่” เว่ยอิงลั่วจ้อง
นางพลางเอ่ยถาม

เมื่อถูกแววตาของนางคุกคามเช่นนี้ อาจिनก็ทำได้เพียงพยักหน้ารับ
“เช่นนั้นก็ดี” เว่ยอิงลั่วแยมยิ้มบาง เก็บงำกลิ่นอายอันน่าหวาดกลัว
บนร่าง กลับไปเป็นเจ้าสาวผู้งดตามชดช้อยในชั่วพริบตา

แผ่นหลังของอาจिनกลับขึ้นเหนือ กลับคล้ายว่านางเข้าใจแล้ว เหตุใด
คนสกุลเว่ยจึงคัดค้านมิให้เว่ยอิงลั่วเข้าวังถึงเพียงนั้น นางนึกเสียใจที่ช่วย
เว่ยอิงลั่วกระทำเรื่องนั้นเสียแล้ว หากปล่อยให้สตรีเช่นนั้นเข้าไปในวัง...

“อาจินกฎู” เว่ยอิงลั่วพลันส่งเสียงเรียก “ท่านคงมิได้เสียใจที่ช่วย
กระทำเรื่องนั้นกระมัง”

“ไม่ ไม่หรอกเจ้าคะ” อาจिनเอ่ยปฏิเสธอย่างร้อนรน อ้าอึ้งครู่หนึ่ง สุดท้าย
ก็เอ่ยตักเตือนขึ้นอีกครั้งอย่างอดมิได้ “แต่ถ้าท่านทำเช่นนี้ เกรงว่าภายหลัง
จะมีอาการกลับบ้านได้อีกแล้ว...”

นางมีทันกล่าวจบ ประตุพลันส่งเสียงเอี้ยดอ้าตเปิดออก เว่ยชิงไต้พลัก
ประตุเข้ามาแล้วเอ่ย “ใกล้ถึงฤกษ์ยามมงคลแล้ว เตรียมตัวเรียบร้อยหรือไม่”

“นายท่าน...” อาจินหันหน้ามองเขา ทำที่คล้ายต้องการบอกลี้ใจ ทว่า
ก็นิ่งไป

“เรียบร้อยแล้ว” พลันเว่ยอิงลั่วก็กล่าวขึ้น ชัดวาจาที่อาจिनกำลังคิดกล่าว
คั่นห้องทองแดงสะท้อนภาพเจ้าสาวผู้ถูกมัดมือโพล่หลังลุกขึ้นอย่างยาก
ลำบาก ระหว่างหมุนตัว ริมฝีปากนางขยับไปแนบใบหูของอาจิน เอ่ยกระซิบ
เสียงเบา “สิ่งของซึ่งท่านแม่เหลือทิ้งไว้ให้เข้ากับพี่สาว ข้าเก็บไว้ในกล่องขนม
มงคล และสั่งให้เจียวเจี๋ยเออร์นำกลับไปกินแล้ว”

เจียวเจี๋ยเออร์คือบุตรบุญธรรมของอาจิน ทั้งยังเป็นแก้วตาดวงใจของ
นาง

“คุณหนู...” เมื่อได้ยินเช่นนั้น อาจिनก็ปลันตะลิ่ง
 “เสียดายว่าข้าจากไปครานี้ ไม่รู้จะได้กลับมาเมื่อใด เกรงว่าจะมิได้เห็น
 วันที่เจียวเจี้ยวเอ๋อร์ออกเรือนเสียแล้ว” เว่ยอิงล้วยิ้มบางๆ พलगกล่าวต่อ “เช่น
 นั้นข้าจะอวยพรเสียดตรงนี้ ขอให้นางได้แต่งงานกับคนที่ดี ไร้ทุกข์ไร้โรคร้าย
 มีลูกหลานมากมาย ทั้งยังอายุยืนยาว”

สิ่งของซึ่งมารดาผู้ล่วงลับเหลือทิ้งไว้ให้เว่ยอิงล้วยกับพี่สาว นอกจาก
 ส่วนที่ถูกผู้อื่นแย่งชิงไป ยังมีกำไลหยกคู่หนึ่ง สร้อยคอกิเลน ต่างหูหินโมรา
 แกะลายดอกโบตั๋น และปิ่นระย้าซึ่งทำจากทองคำบริสุทธิ์อีกสองอัน

“คุณหนู...” สีหน้าของอาจिनปรากฏแววซาบซึ้งใจ

นางมิได้ละโมภในทรัพย์สมบัติ เพียงเป็นกังวลถึงอนาคตของบุตร
 บุญธรรม

วันเวลาในวังปรากฏความเยาว์วัยไปจากอาจिन ทั้งเจ้านายซึ่งเคยติดตาม
 รับใช้ก็หาใช่สนมผู้ได้รับความโปรดปราน ไร้กำลังจะตรวจวัลแก่บ่าวใต้บังคับ
 บัญชา เป็นเหตุให้อาจินเก็บหอมรอมริบทรัพย์สินจากในวังได้ไม่มากนัก กระทั่ง
 ออกจากวังกลับถึงบ้านเกิด ก็พบว่าการหมั้นหมายซึ่งกำหนดไว้ตั้งแต่ยังเล็ก
 เป็นโมฆะ ฝ่ายชายไม่รอนางออกจากวัง ตบแต่งกับผู้อื่นไปเสียก่อน จนบัดนี้
 มีบุตรสูงเกือบเท่าหัวเข่าของนางแล้ว...

หากต้องแต่งไปเป็นอนุภรรยา มีผู้ครองตนสันโดษ หลายปีหลังจากนั้น
 นางจึงรับเด็กหญิงกำพร้าเป็นบุตรคอยปรนนิบัติรับใช้ แรงกายแรงใจทั้งหมด
 ล้วนทุ่มเทแก่บุตรสาวผู้นี้ คิดอยากให้อีกฝ่ายกินดีอยู่ดี ได้ตบแต่งออกไปอย่าง
 ดี ทว่าสิ่งเหล่านี้ล้วนต้องอาศัยทุนทรัพย์...

“อันที่จริง ข้าอิจฉาเจียวเจี้ยวเอ๋อร์ยิ่งนัก” เว่ยอิงล้วยค้อมศีรษะลง
 น้ำเสียงที่พูดแผ่วเบาลงเรื่อยๆ “หากมารดาของข้ายังอยู่ หากพี่สาวของข้า
 ยังอยู่ ย่อมต้องคอยปกป้องข้าเช่นเดียวกับที่ท่านปกป้องเจียวเจี้ยวเอ๋อร์
 เป็นแน่ ไม่มีทางจับข้อมัดมือมัดเท้า ปล่อยให้ข้าหลังน้ำตาขึ้นก็ี่ยวเจ้าสาว...”

ลี้νωาจา นั้น หยาดน้ำตาปลันหลังรินหยดกระทบพื้น

อาจินสูดลมหายใจเข้าลึกๆ รู้ว่าตนถูกเกลียดกล่อมจนใจอ่อนเสียแล้ว กลับไม่รู้ว่สิ่งทีกระทบใจตนเป็นน้ำตาหยดนั้น หรือเป็นวาจาของเว่ยอิงลั่วกันแน่ ด้วยเหตุนี้นางจึงไม่รู้รู้สึกเสียใจที่ช่วยเว่ยอิงลั่วทำเรื่องนั้นอีก

“คุณหนู” สาวใช้ประคองถาดไม้ใบหนึ่งเดินเข้ามา อาจินหยิบผ้าแพรสีแดงซึ่งวางอยู่กลางถาดไม่มาคลุมเหนือมงกุฎหงส์ของเว่ยอิงลั่วเบาๆ พลงเอ่ยแฝงความหมายลึกซึ้ง “หยุดร้องไห้เถิด ท่าน... จะสมปรารถนาเป็นแน่”

เมื่อวาจาประโยคนี้ของนางเอ่ยออกไป เมื่อผ้าแดงคลุมศีรษะ ริมนีพริกสีแดงสดก็ยับไค้งขึ้น รวากับชัชชนะตกอยู่ในกำมือแล้ว

“ถึงยามมงคล ยกเกี้ยว!”

หนึ่งชั่วยามให้หลัง ขบวนเจ้าสาวเคลื่อนผ่านถนนฉางผิง หอน้ำชา ตั้งตระหง่านรายล้อม ผู้คนบนหอละทิ้งเมลิ็ดแดงและน้ำชา พากันชะงักหน้าข้ามราวระเบียงลงมามองส่งขบวนเจ้าสาวสีแดงยาวเหยียดซึ่งกำลังมุ่งหน้าไปอย่างเชื่องช้า ท่ามกลางเสียงประทัดดังครึกโครม

ติ๊ง! ติ๊ง! ติ๊ง!

คนเดินถนนซึ่งอยู่ใกล้เกี้ยวเจ้าสาวส่งเสียงแสดงความแปลกใจอย่างอดมิได้ “เสียงอะไรดังติ๊งๆ...”

เขาหาได้หุ่แว่ว เหตุเพราะเมื่อกล่าวทัก คนข้างกายก็เอ่ยปากขึ้น “ว่าอย่างไรนะ เจ้าเองก็ได้ยินหรือ ข้าได้ยินเช่นกัน เสียงประหลาดดังติ๊งๆ คล้ายว่า... จะดังมาจากเกี้ยวเจ้าสาวใช่หรือไม่”

เมื่อเป็นเรื่องประหลาดพิสดารก็ยิ่งดึงดูดสายตาผู้คน ด้วยเหตุนี้ คนเดินถนนจึงพากันเบียดเสียดเข้ามามากขึ้นเรื่อยๆ อันธพาลใจกล้าหลายคนถึงกับแหวกฝูงชน ยื่นมือหมายจะเปิดประตูเกี้ยว

“ทำสิ่งใดกัน!” เว่ยชิงโทโกรธจนหน้าเปลี่ยนสี ขณะนำเหล่าบ่าวรับใช้ในเรือนเข้ามาขับไล่ “ไปๆ ไปเสีย คนเร่ร่อนจากที่ใดกัน กระทั่งเกี้ยวเจ้าสาวยังกล้าระราน ข้าจะจับตัวไปส่งทางการเสียให้เช็ด”

ตึง! ตึง! ตึง!

เสียงประหลาดดังขึ้นเบื้องหลังเขาไม่หยุด เว่ยชิงไท่หันหน้ากลับไปอย่าง
อดมิได้ ก่อนลดเสียงลงพลงเอ่ยกับคนในเกี้ยว “เจ้ากำลังทำบ้าอะไร”

เสียงประหลาดดังตึงๆ หยุดลงชั่วครู่ ก่อนจะตามด้วยเสียงดังสนั่น
ยิ่งกว่าคราแรก

โครม!

ประตูกิ๊วถูกกระแทกเปิดจากด้านใน เจ้าสาวผู้ถูกมัดมือไพล่หลัง
ล้มกิ้งออกมา

“กรี๊ด!”

“เลือด... เลือดเต็มไปหมด!”

“ท่านแม่ นางเลือดออกเต็มหัวเลย”

เลือด... ย่อมเป็นเช่นนั้น

เว่ยอิงลั่วค่อยๆ เงยหน้าขึ้น โลหิตสดๆ ไหลรินลงจากหน้าผาก อาบ
ย้อมใบหน้าवलเนี่ยนแดงเรื่อ

ที่แท้เสียงตึงๆ นั่นก็คือเสียงนางกระแทกประตูกิ๊ว ใช้สิ่งใดกระแทก
นะหรือ ในเมื่อร่างถูกเชือกพันมัดไว้รอบ มีสองข้างถูกมัดไพล่หลังอย่าง
แน่นหนา ย่อมทำได้เพียงใช้หน้าผากกระแทก

แม่หน้าผากแตกเลือดอาบ สภาพครึ่งผีครึ่งคน นางก็ไม่เสียใจ

ใกล้ได้เวลาแล้ว

นับตั้งแต่ขึ้นนั่งบนเกี้ยว เว่ยอิงลั่วก็เริ่มนับเวลาในใจ เมื่อเกี้ยวเคลื่อน
ไปได้ครึ่งชั่วยาม ภายนอกคือถนนหงเหยียน เมื่อเกี้ยวเคลื่อนไปได้หนึ่ง
ชั่วยาม ภายนอกก็เป็นถนนฉางผิง...

เวลานี้ สถานที่แห่งนี้ อาจินน่าจะพาคนมาถึงแล้ว

สายตานางกวาดมองผ่านกลุ่มคน สุดท้ายก็หยุดนิ่งลงยังทิศทางหนึ่ง
ระหว่างที่ดวงตาของนางมองกวาดไปรอบด้าน คำวิพากษ์วิจารณ์ซึ่ง
ผู้คนรอบข้างมีต่อนางหาได้หยุดลงแม้สักนิด

“โอหยา ดูลิ เหตุใดนางจึงถูกมัดไว้เล่า”

“ก่อกรรมทำเข็ญแท้ๆ มีผู้ใดปฏิบัติต่อบุตรีเช่นนี้บ้าง”

“นี่ใช่การแต่งบุตรสาวออกเรือนหรือ ดูท่าจะกำลังขายบุตรสาวกระมัง”

“ขายบุตรสาวอันใด อย่างกล่าวเหลวไหล เพียงเกี่ยวโคลงเคลงเกินไป หน้าผากเจ้าสาวเลยกระแทกที่เท่านั้น” เว่ยซิงไท่ทำหน้าที่มึงหึง พยายามระงับสถานการณ์ เขาโบกมือเรียกเจ้าบ่าว “เจ้ามัวมองสิ่งใดอยู่ ยังไม่รีบประคองนางกลับขึ้น-key-ไปอีก”

เจ้าบ่าวผู้คาดผ้าแดงที่ขมวดเป็นช่อคล้ายดอกไม้้อยู่กลางอกริบพลิกกายลงจากหลังม้า ขณะกำลังจะดึงเว่ยอิงลั่วลุกขึ้น ก็เห็นนางหันหน้ามาตะคอกใส่เขาด้วยเสียงข่มขู่ “เจ้ารู้หรือไม่ สกุลเว่ยของข้าเป็นป้าอัสกัตรมวัง ข้าอยู่ในรายชื่อคัดเลือกนางกำนัล! เจ้าฝ่าฝืนแต่งงานกับนางกำนัลเตรียมคัดเลือกไม่เพียงตนเองมีโทษประหาร ทั้งตระกูลล้วนต้องถูกบั่นคอไปพร้อมกัน!”

เจ้าบ่าวถูกข่มขู่จึงเสียขวัญยิ่งนัก ปล่อยมือแหบจะในทันที ทำให้เว่ยอิงลั่วล้มลงบนพื้นอีกครั้ง ครานี้เขามีได้พุงนางขึ้นอีก กลับผงะถอยหลังไปสองก้าวคล้ายกำลังเผชิญหน้ากับแมงป่องพิษ ก่อนหันมองเว่ยซิงไท่อย่างลนลาน “นี่มันเรื่องอันใดกัน ท่านบอกข้าว่านางถูกถอดชื่อแล้วมิใช่หรือ...”

เว่ยซิงไท่ถลึงตามองเว่ยอิงลั่วอย่างดูร้ายคราหนึ่ง ก่อนจะเค้นสมองแก้ต่างอย่างสุดความสามารถ “เจ้าดูสภาพบ้าง บอๆ ของนางสิ ย่อมต้องถูกถอดชื่อออกแล้ว”

เสียงหัวเราะแผ่วเบาดังมาจากเบื้องหลัง ตามด้วยเสียงนุ่มนวลของเว่ยอิงลั่ว “ใต้เท้าจ้าวหลิง^๑ ท่านคิดว่าสภาพของข้าดูเหมือนคนสติฟั่นเฟือนหรือไม่”

จ้าวหลิง?

^๑ หัวหน้าหน่วยย่อยในสังกัดกองธงทั้งแปด มีหน้าที่กำกับดูแลสามะโนประชากร บ้านเรือนที่นา ทะเบียนทหาร และการตัดสินคดีความของกลุ่มคนในปกครอง

เว่ยชิงไต่ตื่นตระหนกยิ่งนัก เห็นเพียงกลุ่มคนเบื้องหน้าเดินเบี่ยงออกเป็นสองฝั่ง จั้วหลิงแห่งกองธงเหลือง^๑ ผู้ควบคุมดูแลการคัดเลือกนางกำนัล ก้าวยาวๆ เข้ามา

“เว่ยชิงไต่!” สีหน้าเขาเยือกเย็นยิ่ง ชี้นิ้วไปยังเว่ยอิงล้วนพลางเอ่ย “นี่มันเรื่องอันใดกัน”

^๑ หนึ่งในกองทหารของราชวงศ์ซิง โดยบริหารและจัดวางกองกำลังเป็นแปดกลุ่ม เรียกชื่อตามสีธงประจำกองกำลัง มีลักษณะพิเศษคือ คนในสังกัดกองธงเป็นพลเรือนยามบ้านเมืองสงบสุข และเป็นทหารในยามออกรบ

สาม เข้าวัง

ถวายตัวเข้าวัง บางคนยินดี บางคนหลีกเลี่ยง

ทำให้ทุกคนรอบครัวจะยินดีส่งบุตรเข้าวัง เพื่อช่วงชิงอนาคตอันเลื่อนลอย
ลวงตาเหล่านั้น

เบื้องบนมีนโยบายปกครอง เบื้องล่างมีแผนการรับมือ จึงมีคนแจ้งความ
ให้รายงานข่าวบุตรของตนป่วยไข้ เกรงว่าจะนำโรคภัยไปแพร่แก่เหล่าเจ้านาย
เป็นการสมัครใจถอนสิทธิ์รับเลือกเข้าวังด้วยตนเอง แม้สิ่งนี้จะฝ่าฝืนกฎเกณฑ์
ขอเพียงมีการมอบสินบนอย่างทั่วถึงรอบคอบ สำคัญที่สุดคือไม่มีผู้ใดฟ้อง
ความผิด คนเบื้องบนก็จะหลับตาข้างหนึ่งปล่อยผ่านไป

ในกรณีเช่นเว่ยอิงลั่วที่ก่อเรื่องใหญ่โต สร้างความวุ่นวายกลางถนน
จ้วหลิ่งแห่งกองธงเหลืองนั้นมีโอกาสปล่อยปละละเลย

“ว่ามาซิ!” จ้วหลิ่งแห่งกองธงเหลืองตวาดเสียงเข้มงวด “นี่มันเรื่อง
อันใดกัน”

“คือ...คือว่า...” เวลาเพียงชั่วขณะ เว่ยชิงไ่จะหาคำอธิบายอันสมเหตุ
สมผลออกมาทันได้อย่างไร

“อย่างไรก็ให้เข้าเป็นผู้ตอเบิด” เสียงอ่อนหวานของสตรีผู้หนึ่งดังมา

จากด้านหลังเว่ยชิงไท่

เว่ยอิงลั่วถูกมัดตัวไว้ด้วยเชือก ลูกเดินไม่สะดวก จึงคลานเข้าไปหยุดตรงหน้าจ้าวหลิงแห่งกองธงเหลือง ก่อนแงยหน้าขึ้น ใบหน้าซึ่งเต็มไปด้วยความโลภติดกลับยิ่งขับเน้นให้ดวงตาคู่ นั้นแวววาวใสกระจ่าง

“ได้เท่าจ้าวหลิง ข้าคือเว่ยอิงลั่ว นางกำนัลเตรียมคัดเลือกของปิ่นเจ้าค่ะ” สีหน้านางสงบนิ่ง กล่าวด้วยเสียงที่ดังฟังชัด “ท่านพอรักถนอมข้ายิ่งนัก ไม่ยินยอมส่งข้าเข้าวัง จึงป่าวประกาศแก่บุคคลภายนอกว่าข้าสตีวิปลาส จากนั้นก็บีบบังคับให้ข้าแต่งงานออกเรือน...”

“พอที!” เอ่ยถึงตรงนี้จ้าวหลิงแห่งกองธงเหลืองก็ไม่ต้องการฟังความอีกต่อไป เพียงรู้สึกที่ว่าท่ามกลางการชี้ชวนและคำเอ่ยติฉินนินทาจากชาวบ้าน กระทั่งตนเองก็ต้องกลายเป็นตัวตลกไปด้วย สิ่งสำคัญคือเรื่องนี้เป็นความผิดผู้ใด เขาถลึงตามองเว่ยชิงไท่ที่เห็นว่าเป็นต้นตอความผิด เอ่ยด้วยน้ำเสียงดุเดือดเด็ดขาด “สตรีตระกูลเปาอี้แห่งสามกองธงบน¹⁰ ในสังกัดกรมวัง ล้วนต้องร่วมคัดเลือกเป็นนางกำนัล หากแต่งงานออกเรือนโดยพลการ มิเพียงข้ากับเจ้า กระทั่งตูถ่ง¹¹ หรือซานหลิง¹² ล้วนต้องรับโทษ เจ้ากินดีหมีหัวใจเลือกมาหรืออย่างไร!”

“ข้า...ข้า...” เว่ยชิงไท่อึ้งอยู่ยาวนาน สุดท้ายก็ทำได้เพียงค่อยๆ ทรวดกายลงคุกเข่าตรงหน้าอีกฝ่ายแล้วโชนศีรษะแนบพื้น “ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นความผิดของข้าแต่เพียงผู้เดียว”

เรื่องวุ่นวายมาถึงขั้นนี้ เขาทำได้เพียงตั้งความรับผิดชอบทั้งหมดมาไว้ที่ตน เพื่อมิให้คนในตระกูลต้องเดือดร้อน แม้จะไม่ออกตัวรับผิดชอบในยามนี้

¹⁰ สามกองธงซึ่งขึ้นตรงกับจักรพรรดิ ได้แก่ กองธงเหลืองขอบแดง กองธงเหลือง และ กองธงขาว

¹¹ ขุนนางสูงสุดผู้กำกับดูแลแต่ละกองธง

¹² ขุนนางฝ่ายทหารในสมัยราชวงศ์ซิง ตำแหน่งต่ำกว่าตูถ่ง สูงกว่าจ้าวหลิง

ภายหลังคนในตระกูลย่อมต้องโยนความผิดทั้งหมดมาที่เขา อีกทั้งวิธีการจะยิ่งรุนแรงและเด็ดขาด ไม่ให้เขาได้เหลือโอกาสพลิกกลับมากล่าวโทษคนอื่น

“หัวอกบิดามารดาช่างน่าเห็นใจ” เว่ยอิงลั่วส่งเสียงทอดถอนใจคราหนึ่ง คลานไปคุกเข่าอยู่ข้างเว่ยซิงไท่ ก้มหน้าโขกศีรษะแนบพื้นชั้นเดียวกัน เลือดที่หน้าผากไหลย้อมอิฐสีเทาบนพื้นจนแดงก่ำ ขณะส่งเสียงอ้อนวอน “ท่านพ่อ ไม่ต้องการให้ข้าเข้าวังเป็นนางกำนัลจนแก่เฒ่าผมหงอก ข้าเองก็ไม่ต้องการให้ท่านพ่อรับโทษเพราะข้าเช่นกัน ได้โปรดเห็นแก่น้ำใจลี้กล้ำระหว่งบิดากับบุตรีของเรา ละเว้นเขาในครั้งนี้อย่างไรก็ดี ข้าจะเข้าวังตามกำหนดเวลา อย่างแน่นอน”

คำว่า ‘กตัญญู’ เป็นสิ่งซึ่งกระทบใจผู้คนมากที่สุดนับแต่โบราณมา

ทันใดนั้น คนผู้หนึ่งก็กล่าวอย่างทอดถอนใจขึ้น “ช่างเป็นบุตรสาวที่กตัญญูยิ่งนัก ท่านขุนนาง ครั้งนี้ปล่อยพวกเขาไปเถิด”

“ใช่แล้ว หัวอกบิดามารดาช่างน่าเห็นใจนัก”

“ข้าก็มีบุตรสาว ทั้งยังมีอาจตั้งใจให้นางแต่งงานออกเรือน นับประสาอะไรกับเข้าวัง ก้าวสู่ประตูวังก็ดูจวมลึกลู่กันสมุทร ชีวิตนี้ยากจะได้พบหน้ากันอีก”

จ้าวหลิ่งแห่งกองธงเหลืองเหลือบมองเว่ยอิงลั่วด้วยสีหน้าลับสน

ถ้อยคำของนางได้มอบทางลงให้คนทั้งหมด เว่ยซิงไท่ทำได้ฝ่าฝืนกฎเพียงรักถนอมบุตรสาว ส่วนเขาก็มิได้ละเลยการตรวจสอบ กลับยังสามารถอาศัยโอกาสนี้คล้อยตามเจตนาพระราชกรู ทำตนเป็นท่านซิงเทียน¹³ ลักครา

“เอาเถิด” จ้าวหลิ่งแห่งกองธงเหลืองพยักหน้าซ้ำๆ “เห็นแก่ชาวบ้านมากมายที่ร้องขอความเมตตาเพื่อพวกเขา ครั้นนี้ข้าจะปล่อยเจ้าไป อย่าได้กระทำการเลอะเลือนอีก เข้าใจหรือไม่”

“ข้าน้อยเข้าใจขอรับ” เว่ยซิงไท่ค้ำนบพลงเอ่ยตอบ เขาต้องเข้าใจ มีอาจ

¹³ เปาซิงเทียน ฉายาของเปาบุ๋นจิ้น แปลว่า ผู้ทำให้ฟ้ากระຈังแจ้ง

ไม่เข้าใจ ทั้งยังต้องส่งเว่ยอิงลั่วเข้าวังด้วยตนเอง เพื่อแสดงความเสียใจต่อความผิดที่ได้ทำลงไป

“ท่านพ่อ ขออภัยเจ้าค่ะ”

เว่ยชิงไต้หันหน้ากลับไป เห็นเว่ยอิงลั่วมองเขาด้วยสายตาแค้นแค้น เอย่ย้าประโยคซึ่งนางเคยกล่าวยามอยู่ในโรงพักศพก่อนหน้านี้

“ลูกจำต้องเข้าวังให้ได้”

เรื่องมาถึงขั้นนี้ เว่ยชิงไต้ยังมีวิธีอื่นใด ทำได้เพียงกล่าวอย่างโมโห “ไปเสีย เจ้าจงไปเสีย! เป็นตายร้ายดีอย่างไรก็เป็นเรื่องของเจ้า ข้าไม่สนใจแล้ว ข้าจะไม่สนใจอีกแล้ว!”

เขาได้แต่กล่าวโทษสวรรค์ว่าไร้คุณธรรม ไม่รู้จักเวล่ำเวลา ไยจึงลิขิตให้จ้าวหลิงแห่งกองธงเหลืองเดินทางผ่านมาในเวลาสำคัญเช่นนี้

ทว่าจ้าวหลิงแห่งกองธงเหลือง จะเดินทางผ่านมาโดยบังเอิญจริงหรือ

ท่ามกลางกลุ่มคนเบียดเสียด ในทิศทางซึ่งจ้าวหลิงแห่งกองธงเหลืองปรากฏตัวขึ้น สตรีวัยกลางคนผู้หนึ่งยกมือกดหมวกสานบนศีรษะ ผ้าโปร่งสีดำทั้งตัวลงใต้หมวกสานบดบังใบหน้านาง มิเช่นนั้นหากเว่ยชิงไต้มองเห็นใบหน้าภายใต้ผ้าโปร่ง ย่อมต้องเอ่ยถามออกมาในทำนอง ‘อาจिन เหตุใดเจ้าจึงมาอยู่ที่นี่’

บนโลกใบนี้หาได้มีเหตุบังเอิญมากนัก เรื่องประจวบเหมาะทั้งหลาย เมื่อพิจารณาเบื้องหลังอย่างละเอียดถี่ถ้วน ล้วนเกิดจากการกระทำของมนุษย์

“คุณหนู ข้าเชิญจ้าวหลิงแห่งกองธงเหลืองมาตามคำสั่งท่านแล้ว” อาจिन ทอดสายตาผ่านผ้าโปร่งมองไปยังเว่ยอิงลั่ว พลังรำพึง ‘หวังว่าการกระทำเช่นนี้ของข้าจะไม่เป็นผลเสียต่อท่าน หวังว่าท่านจะสำเร็จสมปรารถนา มิใช่พลังพลาดเดินตามรอยเท้าพี่สาวท่าน...’

ยามนี้เว่ยอิงลั่วปลดเปลื้องอาภรณ์มิ่งคลี่แดงสดบนร่างมาสวมเสื้อผ้า ลีครามสำหรับนางกำนัลในวังหลวง

วันที่สองเดือนสอง รัชตกเจียนหลงปีที่หก เว่ยอิงลั่วพร้อมด้วยนางกำนัลใหม่กลุ่มหนึ่งกำลังเดินอยู่ท่ามกลางอุทยานหลงซึ่งแบ่งบานไปด้วยบุปผานานาพรรณ

นางกำนัลมักมีอายุประมาณสิบห้าสิบหกปี เป็นช่วงอายุซึ่งไร้เดียงสาและอยากรู้อยากเห็นมากที่สุด แต่ละครคนต่างหันมองซ้ายแลขวา ถูกตึงดูตด้วยใบต้นดอกหนึ่ง ผีเสื้อสีชมพูตัวหนึ่ง เพียงเว่ยอิงลั่วผู้เดียวที่สายตาไม่ล่อกล่อก มองสิ่งใดล้วนเย็นชาเรียบเฉย

นางถึงขั้นคิดว่า ดอกไม้บานสะพรั่งงดงามเช่นนี้ เป็นเพราะดูดซึมโลหิตของพี่สาวไว้ใช้หรือไม่

“แต่ละครคนส่งเสียงอันใด” นางกำนัลอาวุโสผู้นำทางมีอาจทนเสียงจ้อกแจ้กราวนกกระจะออกแตกรังของคนกลุ่มนี้ จึงส่งเสียงเย็นในลำคอคราหนึ่ง พลังเอ่ย “ที่นั่นคือวังต้องห้าม สถานที่ซึ่งสูงส่งที่สุดในแผ่นดิน พวกเจ้ามองสำรวจซอกแซกส่งเสียงวิพากษ์วิจารณ์ได้หรือ รีบเดินเข้า!”

เว่ยอิงลั่วกำลังจะก้าวเท้าตาม นางกำนัลคนหนึ่งข้างกายปล้นกระตุกแขนเลื่อนนาง แม้มืดเสียงลงต่ำแล้ว กลับยังดังพอให้เหล่านางกำนัลรอบกายได้ยินกันถ้วนหน้า

“พวกเจ้ารีบดูสิ ทางนั้น!”

เว่ยอิงลั่วขมวดคิ้วเล็กน้อยอย่างอดมิได้ รู้สึกว่าอีกฝ่ายมีใครสงบเสงี่ยมนัก เมื่อครุ่นนางกำนัลอาวุโสเพียงจะตำหนิพวกนางมิให้สอดส่ายสายตากล่าวามากความ มีที่นไหนนางก็สร้างควมวุ่นวายขึ้นเสียแล้ว ทั้งยังมีใช้เพียงนางเท่านั้นที่วุ่นวาย กลับลากคนทั้งหมดให้เดือดร้อนตามไปด้วย...

จริงสิ นางกลับคล้อยคล้าคลาว่าเด็กสาวผู้นี้มีนามว่าจิ้นชิว¹⁴

นับว่าคนสมกับนาม ใบหน้าเรียวเล็กดูแจ่มใสแวววาว เฮอร์วรคออดกั้วพริ้มเพราะตั้งแต่ศิระระจาดเท้า คู่ควรกับนามอันวิจิตรเช่นจิ้นชิวโดยแท้

¹⁴ แปลว่าสิ่งทอที่งดงามวิจิตร

กลุ่มนางกำนัลน้อยหันมองตามเสียง เห็นชีวหนี่ว¹⁵ หลายคนกำลังเดินออกจากป่าดอกท้อด้วยท่วงท่าชดช้อย แต่ละนางรูปโฉมงามงด เปริดแพร้ว ยิ่งกว่ามณฑก้า พัดโปร่งบางในมือส่ายไหว่น้อยๆ กลิ่นหอมอ่อนจางลอยอบอวล ทั้งกลิ่นมะลิและกุหลาบ ทำให้จิตใจผ่อนคลายเบิกบาน

นางกำนัลใบหน้าจิ้มลิ้มผู้หนึ่งกะพริบตาปริบๆ “พี่จิ้นชีว พวกนางเป็นใครหรือ ใช้เทพธิดาหรือไม่”

วจากนั้นก็กล่าวอย่างไร้เดียงसानัก ทั้งเด็กหญิงผู้นี้ยังมีหน้าตาอ่อนเยาว์ คล้ายเด็กเล็ก เว่ยอิงลั่วจำได้ว่านางเป็นผู้ที่มีอายุน้อยที่สุดในกลุ่ม เพียงสิบสี่ปีเท่านั้น มีนามว่าจี้เสียง

นางมีลักษณะสมกับนามเช่นเดียวกัน คล้ายเด็กน้อยในภาพวาดวันปีใหม่ มองแล้วก่อให้เกิดความปีติ

“พวกนางคือชีวหนี่วซึ่งผ่านการคัดสรร เตรียมรับการคัดเลือกหน้าพระที่นั่ง” หลังหลงแสดงสีหน้าอิจฉา แววดาตุจตุต้องการยื่นมือออกไปกระซอกเลื้อผ้าและเครื่องประดับบนร่างอีกฝ่ายเพื่อมาสวมบนร่างของตนแทน

“อารมณ์งตมยิ่งนัก” จี้เสียงแสดงสีหน้าริษยาเช่นกัน ทว่าความริษยาเช่นนี้ต่างจากหลงโดยสิ้นเชิง คล้ายน้องสาวตัวน้อยข้างบ้านมองถึงหูลู่ในมือผู้อื่นด้วยสีหน้าชื่นชม “หากข้าได้สวมเสื้อผ้างตมเช่นนี้บ้างก็คงดี”

จิ้นชีวได้ยินเช่นนั้นก็แค้นหัวเราะ “พวกนางล้วนเป็นท่านหญิงตระกูลสูงศักดิ์ เข้าวังเพื่อเป็นเจ้าคนนายคน ชาติกำเนิดเช่นพวกเรา แม้มีคุณสมบัติครบถ้วนก็เป็นได้เพียงนางกำนัลซึ่งมีหน้าที่ปรนนิบัติรับใช้พวกนางเท่านั้นเจ้านะ...” นางกระแทกศอกใส่จี้เสียงคราหนึ่ง “อย่าฝืนกลางวันเลย!”

“ระวัง!” เว่ยอิงลั่วร้องตะโกนเข้าไป เดิมจี้เสียงที่อายุน้อยก็มีรูปร่างบอบบาง ต้องใช้สองมือจึงจะยกถึงน้ำสำหรับใช้ทำความสะอาดอย่างสิ้นเปลือง กำลังอยู่แล้ว เพียงยืหนึ่งถือถึงน้ำก็ยังไม่งนง ครานี้จิ้นชีวกลับดันศอกกระแทก

¹⁵ หญิงงามซึ่งถูกส่งเข้าวังมาคัดเลือกเป็นนางสนม

ท่อนแขนอันอ่อนแรงของนาง ถังไม้ที่ถืออยู่จึงหลุดจากมือจนเกิดเสียงดังโครม เมื่อถังไม้กระแทกพื้น น้ำสกปรกด้านในก็หกกระเซ็นออกราวระเบิดหก ก่อนกระเด็นถูกชายกระโปรงของชีวิตน์วินางหนึ่ง

จีเสียงตื่นตระหนกยิ่ง กระโจนลงไปหมอบแทบเท้าอีกฝ่ายอย่างลนลาน “ขอภัยเจ้าค่ะ ขอภัยด้วยเจ้าค่ะ ข้าจะช่วยเช็ดให้ท่านเดี๋ยวนี้...”

เฝียะ!

จีเสียงถูกตบจนหน้าหันแล้วล้มลงบนพื้น ทั้งยังกลิ้งไปอีกหนึ่งรอบ ทั่วร่างชุ่มไปด้วยน้ำสกปรกสีดำราวกับสุนัขจรจัดที่นำส่งสาร

“บ่าวสารเลย!” ชีวิตน์วิผู้นั้นสีหน้าแข็งกร้าว “ผ้าเชียงอวิ¹⁶ บนร่างข้า สิ่งชื่อมาจากเจียงหนาน¹⁷ เพื่อสวมสำหรับการคัดเลือกหน้าพระที่นั่งในวันนี้ โดยเฉพาะ เจ้าทำสกปรกแบบนี้ ข้าจะสวมสิ่งใดไปเข้าเฝ้าบาท!”

“ขอภัย ขอภัยเจ้าค่ะ ข้ามิได้ตั้งใจจริงๆ” จีเสียงร่ำไห้พลาถลานเข้าเข้ามา ล้วงหยิบผ้าเช็ดหน้าสะอาดผืนหนึ่งออกมาอย่างรีบร้อน “ข้าจะเช็ดให้ท่าน ข้าจะเช็ดให้สะอาดเดี๋ยวนี้...”

“ไสหัวไป!” ชีวิตน์วิผู้นั้นยกเท้าถีบจีเสียงอย่างแรงด้วยสีหน้ารังเกียจ ราวกับมิเห็นนางเป็นมนุษย์แม้แต่น้อย คล้ายกำลังถีบสุนัขจรจัดที่ตัวสกปรก ทำอีกฝ่ายกระแทกใบหน้าจีเสียง

เด็กหญิงส่งเสียงร้องขณะล้มกลิ้ง นางยันมือกับพื้นแล้วคลานกลับมาอีกครั้ง เลือดกำเดาไหลเป็นสาย ขณะไขกศิระชะค้ำนับปลกๆ

“ขอภัยเจ้าค่ะ ขอภัยด้วยเจ้าค่ะ...”

“เฮอะ!” ชีวิตน์วิผู้นั้นหันมองนางกำหน้อวูโส “เจ้าคิดว่าข้าควรยกโทษให้นางหรือไม่”

แม้จะอยู่ร่วมกันไม่นาน หากหัวใจมนุษย์ยังมีเลือดเนื้อไม่ว่าผู้ใดถ้าได้

¹⁶ ผ้าแพรผืนบางชนิดหนึ่งของมณฑลกวางตุ้ง

¹⁷ พื้นที่บริเวณตอนล่างของแม่น้ำแยงซีในประเทศจีน

เห็นสภาพน่าสงสารของจีเสียงในยามนี้ล้วนไม่ต่างกัน นางกำนัลใหม่หลายคน แสดงสีหน้าเห็นใจ แต่กลับเงียบกริบราวจกจันในหมันตฤดู มิกล้าออกหน้า แทนจีเสียง เกรงจะพลอยลำบากไปด้วย ยามนี้ได้ยินถ้อยคำของชีวนีร์ ต่างพากันมองไปยังนางกำนัลอาวุโสด้วยแววตารอคอย คาดหวังว่าอีกฝ่ายจะเอ่ย วาจาแก้ต่างแทนจีเสียง

เว่ยอิงลัวกลับรู้ดีว่าเป็นไปไม่ได้

พวกนางแต่ละคนต่างไม่กล้าออกหน้าช่วยจีเสียง ผู้ผ่านประสบการณ์ โศกโชนเช่นนางกำนัลอาวุโส จะล่วงเกินชีวนีร์ซึ่งอาจมีโอกาasเป็นพระสนม ในภายภาคหน้า เพื่อนางกำนัลตัวเล็กๆ คนหนึ่งได้อย่างไร

ไม่ผิดจากที่คาด นางกำนัลอาวุโสแย้มยิ้มรับหน้าและเอ่ย “นายหญิง น้อยอุยห่า เด็กๆ เหล่านี้ล้วนเป็นนางกำนัลซึ่งเพิ่งเข้าวัง โง่เขลาตูดจสุกร หาก ท่านต้องการตบตีตำท้อล้วนทำได้ แต่อย่าปล่อยให้ความโกรธทำลายสุขภาพ เลยเจ้าค่ะ”

บรรดานางกำนัลใหม่ได้ยินเช่นนั้น บ้างแสดงสีหน้าผิดหวัง บ้างก็ทอด มองด้วยแววตาไม่พอใจ ก่อนจะปิดปากสนิทยิ่งขึ้น แต่ละคนล้วนฉลาดเฉลียว สิ่งที่น่างำนัลอาวุโสยังมิกล้าทำ พวกนางก็ยิ่งมิกล้าทำ

เวลานี้ผู้ที่สามารถออกหน้าช่วยจีเสียง อาจมีเพียงชีวนีร์ซึ่งฐานะเท่า เทียมกันเท่านั้น

“พี่หญิงอุยห่า” เสียงขลาดกลัวเสียงหนึ่งดังขึ้น “นางมิได้เจตนา ปล่อย นางไปเถิด”

มีชีวนีร์วิญยอมออกหน้ากล่าววาจาแทนจีเสียงจริงหรือ

ณ ดอกบัว

**เว่ยอิงลั่วลอบเหลือบมอง ภาพตรงหน้าพลันสว่างเจิดจ้าคล้ายดอก
เหมยสำเภา ไหว บัวขาวกลางสระคลี่กลีบแย้มบานในพริบตา**

ชีวหนี่วี่ในอาภรณ์ขาวผู้หนึ่ง ไบหน้ากระจ่างสดใส โดดเด่นกว่าบุปผา
งามทั้งหลายรอบกาย สิ่งซึ่งพบเห็นได้ยากที่สุดคือท่วงท่าอ่อนช้อยยามกวาดตา
มอง ดุจหญิงงามไซซีกุมอก พานพบใจนี้กถนอม¹⁸

ทว่าที่แห่งนี้คือวังหลัง สตรีซึ่งสามารถชื่นชมความพร้อมเพราของผู้อื่น
ด้วยใจสงบนิ่งหาได้ยากยิ่ง ในจำนวนนั้นย่อมไม่นับรวมชีวหนี่วี่ผู้มีนามว่า
อูหย่าซิงได้ตรงหน้า

“ลู่วานหวาน เยียบปาก!” นางหันไปถลึงตา “ข้ามิได้ถามเจ้า!”

ชีวหนี่วี่ชุดขาวห่อไหล่คล้ายถูกทำให้ตื่นกลัว ยามนี้เอง ชิวหนี่วี่ทำที่
สุภาพเรียบร้อยผู้หนึ่งซึ่งอยู่ข้างกายพลันกระตุกแขนเลื่อนนาง ก้มศีรษะเอ่ยเสียง

¹⁸ ไซซีหรือซีซือ หนึ่งในสี่ยอดหญิงงามในประวัติศาสตร์จีน ป่วยเป็นโรคหัวใจ ท่วงท่ายาม
ยกมือกุมหน้าอกด้วยความเจ็บปวดของนาง ถูกยกย่องว่างดงามน่าสงสาร น่าทะนุถนอม
ยิ่งนัก

เบาข้างหู

“เจ้านี่จริงๆ เลย เพื่อบ่าวไม่รู้ความผู้หนึ่ง มิควรค่าให้ผิดใจกับพี่หญิง
อุหย่าหรงอก”

ลู่หวนหวานอ้าปากอ้าอึ้ง สุดท่ายก็กลืนวาจากลับลงท้อง

“ช่วยคนก็ควรช่วยให้ถึงที่สุด นางทำเช่นนั้นนับเป็นอันใดกัน” จินชีว์ต่อว่า
เสียงต่ำ

เว่ยอิงลั่วปรายตามอง ‘อย่างน้อยลู่หวนหวานก็ช่วยกล่าวออกหน้าแทน
จีเสียงประโยคหนึ่ง ผู้ซึ่งไม่กล้ากระหังก้าวออกมาเอ่ยแม้สักประโยคเช่นเจ้า
จะสามารถเรียกร้องสิ่งใดจากนางเล่า’

เมื่อเห็นลู่หวนหวานถูกถ้อยคำเพียงประโยคหนึ่งของตนกำราบ อุหย่า-
ชิงได้ก็ยิ่งลำพองใจ เบนสายตากลั้มมาที่จีเสียงอีกครั้ง แหวตาสาดประกาย
โหดร้าย ไบหน้ากลับประดับรอยยิ้มอ่อนหวานขณะกล่าว “จู้ๆ นางกำนัลเพียง
เข้าวังเช่นนั้นหรือ มิน่าจึงได้ไ้มารยาทเพียงนี้! ในเมื่อทำเสื้อผ้าซัสกปรก ก็
ซดใช้ด้วยมือข้างนี้ของเจ้าแล้วกัน!”

ลึ่นวาจา เท้าข้างหนึ่งก็ขยี้ลงบนหลังมือจีเสียงอย่างแรง

ความเจ็บปวดรวดร้าวธาโถม จีเสียงหลังเห็งเอียนเฉียบปานสายฝน
ไบหน้าขาวซีด แต่กลับมีอาจหลบหลีก ทำได้เพียงหมอบอยู่กับพื้นพลางส่ง
เสียงร้อง “เจ็บ... เจ็บเหลือเกิน! นายหญิงน้อยโปรดไว้ชีวิต โปรดละเว้นซ้ำ
ด้วยเถิด!”

ผู้มีศักดิ์เหนือกว่าไม่มีที่ท่าละเว้นนางแม่แต่หน่อย กลับเห็นการกรี๊ดร้อง
สะอื้นให้เห็นเป็นเรื่องสนุก จึงหลุดหัวเราะพรีตออกมา

เสียงหัวเราะนี้ทำให้จีเสียงใจหายวาบ เกิดความตระหนักรู้เป็นครั้งแรก
ว่า คนบางจำพวกก็ก่อร่างความสุขของตนอยู่เหนือความทุกข์ทรมานของผู้อื่น

“ท่านพ่อ... ท่านแม่...” ถึงอย่างไรนางก็เป็นเพียงเด็กคนหนึ่งเท่านั้น
ยามทุกข์ทรมานจึงร้องขอความช่วยเหลือจากคนใกล้ชิดอย่างอดมิได้ “ช่วยข้าด้วย
ช่วยข้าด้วย ฟางกุฎู สีเออร์ จินชีว์... อิงลั่ว!”

จับปล้นนั้น ความเจ็บปวดบนหลังมือก็อันตรธานไป ขณะเดียวกัน เสียงสูดลมหายใจอย่างพร้อมเพรียงพลันดังขึ้นข้างหู

เกิดสิ่งใดขึ้น...

จี้เสียงงยหน้าขึ้นด้วยความฉงน หยาดน้ำตาทำให้ดวงตาของนางพร่าเลือน ผ่านไปหลายหมิว¹⁹ กว่าที่จะมองเห็นสถานการณ์ตรงหน้าอย่างชัดเจน ก็ต้องส่งเสียงสูดลมหายใจเข้าลึกเช่นคนอื่นๆ อย่างมีอาจหำม

นางเห็นเว่ยอิงลั่วคุกเข่าอยู่ข้างตนตั้งแต่เมื่อใดไม่รู้ ในมือประคองเท้าข้างหนึ่ง... เป็นเท้าของอูหย่าซิงไต้หนั้นเอง

“นายหญิงน้อยอูหย่า” เว่ยอิงลั่วก้มหน้า เอ่ยด้วยเสียงนอบน้อม “โปรดยกเท้าอันสูงส่งขึ้นเถอะเจ้าค่ะ”

อูหย่าซิงไต้เหลือบตามองเว่ยอิงลั่ว ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มซึ่งทำให้เกิดความหวาดผวา “นางก้านัลตัวเล็กๆ คนหนึ่งเช่นเจ้า กล้าคิดร้องขอความเมตตาจากข้าหรือ” เว่ยอิงลั่วกวาดสายตาศึกษาพิจารณาเว่ยอิงลั่วคราหนึ่ง ก่อนนั้นกล่าวแล้วว่า แต่ไรนางก็ทำให้ไสตริซึ่งสามารถชื่นชมความงามของหญิงอื่น แว่วริษยากรายผ่านขณะกล่าวด้วยรอยยิ้ม “ก็มีใช้ว่าไม่ได้ เจ้ามาเปลี่ยนกับนางดีหรือไม่”

“หากนายหญิงน้อยต้องการมือข้า ข้ายอมมอบให้ด้วยความยินยอม” ยามที่ทุกคนรู้สึกว้าวุ่นกำลังจะเผชิญเคราะห์ร้าย กลับได้ยินนางเปลี่ยนหัวข้อสนทนาไป “แต่วันนี้เป็นวันคัดเลือกหน้าพระที่นั่งของนายหญิงน้อย ถือเป็นเรื่องมงคลยิ่ง ท่านมิควรแปดเปื้อนกลิ่นคาวเลือด อันจะทำลายอารมณ์อันแจ่มใส และโชคอันดีงามของท่านเจ้าค่ะ”

อูหย่าซิงไต้ขมวดคิ้ว ปรายหางตามองไปยังชีวหนี่ว์คนอื่นๆ

นางเป็นคนชมชอบการขัดแข้งขัดขาผู้อื่นลับหลัง จึงรู้สึกว้าวุ่นคนอื่นๆ ย่อมเป็นเช่นเดียวกัน การเหยียบมือนางก้านัลตัวเล็กๆ สองคนจนหักนิ้วเป็น

¹⁹ วินาที

เรื่องเล็กน้อย เกรงก็แต่จะมีคนลอบฟ้องว่าตัวนางเปราะจะเป็นก่อกวนโลहित เป็นอัปมงคล มีอาจเข้าเฝ้าเมืองพระพักตร์...

แต่ถ้าปล่อยคนทั้งสองไปเช่นนี้ นางก็มีพอใจ จึงกล่าวด้วยสีหน้าเย็นชา “เจ้าช่างฝึกปากจนละหนักร เวลานี้ร่องเท้าข้าสกปรกเสียแล้ว ข้าไม่พอใจเป็นอย่างยิ่ง!”

เว่ยอิงลี้มองมือจีเสียง บนหลังมือขาวอวบปรากฏรอยเขียวคล้ำประทับ เป็นภาพดอกบัวสีนิล ทั้งกลีบดอกและเกสร ล้วนมีโลหิตไหลซึม

ใจเว่ยอิงลี้หนาวสะท้าน สีหน้ากลับยิ่งโอบอ้อมนอบน้อม ก้มหน้าบอก อุหย่าซิงได้ “นายหญิงน้อยมีความคิดสร้างสรรค์ ตั้งใจแกะสลักพื้นร่องเท้า เป็นรูปดอกบัว เสียตายนักรักที่ยังขาดอีกสิ่งหนึ่ง ข้าขอบังอาจเสนอตัวช่วยท่าน”

“หือ?” อุหย่าซิงได้เลิกคิ้วเร็ว “ช่วยอย่างไร?”

เว่ยอิงลี้ปลดถุงหอมบนเอว พลังตะโกนถามโดยมิหันหน้ากลับ “หลิง-หลง ถุงหอมบนตัวเจ้าเล่า”

นางกำนัลซึ่งถูกเว่ยอิงลี้ร้องเรียกพลันสะดุ้ง

“นำมาให้ข้า” เว่ยอิงลี้บอกพลังเปิดถุงหอมของตนแล้วเทผงเหมยกู่ยี้ ด้านในลงบนพื้น

แม้กล่าวว่าไม่อยากจะออกหน้าออกตาในยามนี้แม้แต่น้อย ทว่าภายใต้ การจับจ้องจากคนทั้งหมด หลิงหลงก็ทำได้เพียงฝืนใจก้าวเดินออกไปและปลด ถุงหอมส่งให้ “รับไป”

ผงหอมสีเดียวกันถูกเทรวม ก่อเป็นกองสีกุหลาบขนาดเล็ก เว่ยอิงลี้ คุกเข่าอยู่บนพื้น มือทั้งสองกอบผงนั้นแล้วช้อนขึ้น “เชิญนายหญิงน้อยอุหย่า ยกเท้าเหยียบ”

เสียงหัวเราะแผ่วเบาดังมาจากเหนือศีรษะ ก่อนที่ร่องเท้าบักลาย พื้น เปราะคราบโลหิตข้างหนึ่งจะวางลงบนฝ่ามือสะอาดสะอาดอันของนาง

สองมือของเว่ยอิงลี้ประคองร่องเท้าบักลายของอุหย่าซิงได้ นางใช้ถุง ใต้ผงหอมทาลงบนพื้นร่องเท้าของอุหย่าซิงได้จนทั่วด้วยสีหน้าตั้งอกตั้งใจ

ประหนึ่งกำลังทำเรื่องสำคัญอย่างยิ่งยวด

“เอ...” ครั้นพินิจใบหน้าด้านข้างของนาง ลู่หวนหวนก็ส่งเสียงแปลกใจ
“พี่หญิงนำหลัน นางกำนัลน้อยผู้นี้หน้าตาหมดจดงดงามนัก”

ผู้ที่ถูกนางเรียกว่าพี่หญิงนำหลันก็คือชีวิตใหม่ที่สุภาพเรียบร้อยซึ่ง
ขัดขวางมิให้นางช่วยจี๋เสียงเมื่อครู่ นามว่านำหลันฉุนเสวี่ นางโบกพัดวัง²⁰
ในมือพาลงเอยเสียงเรียบ “เกิดมารูปร่างแล้วอย่างไร ซาติกำเนิดเป็นแค่เปาอี้
เป็นบ่าวรับใช้โดยกำเนิด ทำได้เพียงประคองรองเท้าพี่หญิงอุหยาเท่านั้น”

“เสร็จแล้วเจ้าคะ” เว่ยอิงลั่ววางเท้าอุหยาซึ่งได้ลงอย่างนอบน้อม “เชิญ
นายหญิงน้อยทดลองเดินสักสองสามก้าว”

“แท้จริงเจ้าคิดจะทำสิ่งใด...” อุหยาซึ่งได้ย่างเท้าสองสามก้าวด้วยสีหน้า
บูดบึ้ง “แม้จะยังบอกต้นสายปลายเหตุมิได้ แต่วันนี้ข้าคงยังไม่จัดการพวกเจ้า
กลับไป”

“ไอ้โฮ” ลู่หวนหวนมินาพาการยับยั้งของนำหลันฉุนเสวี่ผู้อยู่ข้างกาย
ยกพัดขึ้นบังริมฝีปากก่อนกล่าวเสริม “เยื้องย่างพุ่มา งามงดโดดเด่นเหลือ
เกิน ท่านดูสิ”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น อุหยาซึ่งได้พลันนั่งงัน ก่อนหันหน้ากลับไปมอง กลับ
เห็นแผ่นหินซึ่งตนเพิ่งเหยียบย่ำผ่านมาทิ้งรอยประทับรูปดอกบัวเอาไว้

เสียงของเว่ยอิงลั่วดังขึ้นข้างหูในเวลาเดียวกัน นางเอ่ย “ข้าเรียนหนังสือ
มาน้อย กลับได้ยินคนเล่าหนังสือกล่าวว่า พระสนมพานแพยซึ่งตงฮุนโหว²¹
โปรดปรานเป็นที่สุดนั้น มีการประทับพุ่มาทองประดับพื้น ระหว่างพระสนม
พานก้าวเดินจึงดูเยื้องย่างพุ่มา เปริดแพรวมีอาจหาใดเทียบ จึงได้รับความ
โปรดปราน วันนี้อิงลั่วความสามารถต่ำต้อย จึงใช้ฆงกุหลาบฝังลงบนพื้น
รองเท้าท่าน ขอให้นายหญิงน้อยสมปรารถนา เยื้องย่างสูงส่งสืบไปเจ้าคะ”

²⁰ พัดทรงกลมมีด้ามจับ เป็นที่นิยมของเหล่าเจ้านายในวัง จึงเรียกว่าพัดวัง

²¹ จักรพรรดิลำดับที่ 6 แห่งราชวงศ์ฉินใต้

อุหย่าซิงได้เหลือบมองนางคราหนึ่ง ก่อนโบกพัดแล้วเดินกลับไปมาหลายก้าว

ดอกบัวดอกแล้วดอกเล่าปรากฏขึ้นบนแผ่นดินสี่เทา ประหนึ่งบงกชชวาค่อยๆ แบ่งบานอยู่ท่ามกลางทะเลสาบสี่เทา

อุหย่าซิงได้ไม่เร่งร้อนลงโทษนางกำนัลใหม่ทั้งสองอีก เพียงต้องการให้ฮ่องเต๋ทรงได้เห็นภาพนี้โดยเร็ว หากซักช้า ผู้ใดจะรู้ว่านางจิ้งจอกเหล่านั้นจะลอกเลียนนาง ประทับดอกกุ้ยฮวา²² หรือดอกโบตันเสียทั่วพื้นหรือไม่

“เอาเถอะๆ” ด้วยเหตุนี้นางจิ้งสับดมื่ออย่างไม่ใส่ใจ เอ่ยกับเว่ยอิงลั่วซึ่งยังคุกเข่าอยู่บนพื้น “เห็นแก่ท่าทางประจบสอพลอของเจ้า ข้าจะละเว้นโทษก็แล้วกัน!” สิ้นคำนางก็มีรีรอ เหยียบย่ำตราดอกบัวจากไปอย่างรวดเร็ว

เมื่อนางจากไป ที่แห่งนี้ก็มีมีเรื่องสนุกไฉนาดูชม เหล่าชั่วหนี่ว่หยอยแยกย้ายกันไปทีละคน ลู่หวานหวานเดินจากมาได้ครึ่งทาง ก็หันกลับไปส่งยิ้มสุภาพอ่อนโยนให้เว่ยอิงลั่ว

น่าเสียดาย นางกำลังยืนอยู่ ขณะที่เว่ยอิงลั่วคุกเข่า เจ้าตัวจึงไม่เห็นรอยยิ้มนี้

เมื่อเสียงฝีเท้าเคลื่อนห่างไปไกล เว่ยอิงลั่วจึงลุกขึ้นช้าๆ ขยับมาหยุดอยู่ข้างกายจี้เสียงซึ่งยังคุกเข่าอยู่บนพื้นไม่กล้าขยับตัว นางถอนหายใจหนักๆ ก่อนยื่นมือไปประคองอีกฝ่ายซึ่งตัวลั่นให้ลุกขึ้น “จี้เสียง ไม่ใช่ไรแล้ว”

“อือ อือ...” คล้ายจี้เสียงยังมีได้สติจากเหตุการณ์เมื่อครู่ ตอบรับวาจาของเว่ยอิงลั่วอย่างจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

“ข้าจะพันแผลให้เจ้าชั่วคราวก่อน” เว่ยอิงลั่วหยิบผ้าสะอาดผืนหนึ่งออกมาพันแผลให้จี้เสียงอย่างระมัดระวัง “อีกเดี๋ยวจะพาเจ้าไปพบหมอ...”

เมื่อถูกปฏิบัติอย่างอ่อนโยนเช่นนี้ จิตใจของจี้เสียงก็ค่อยๆ สงบลงเฉกเช่นจอกแหกกลางทะเลสาบค่อยๆ เคลื่อนเข้าใกล้ฝั่ง ส่งเสียงรับคำสั่งน้ำตา

²² ดอกหอมหมื่นลี้

คลอเบา

“อือ...”

“จ้เสียง เจ้าช่างมือไม้เองะเงะเสียงจริง!” เสียงหนึ่งดังขึ้นอย่างไม่ถูกกาลเทศะ เป็นจิ้นช่วยยกมือเท้าเอวเดินเข้ามา ริมฝีปากบางพ่นวาจากระทบกระเทียบอย่างไร้ความรับผิดชอบ “เจ้าเกือบจะทำให้พวกเราเดือดร้อนกันหมด!”

“เจ้ายังกล้ากล่าวเช่นนั้นรี!” จ้เสียงพองแก้มสองข้าง “เมื่อครู่หากมิใช่เจ้าปลักข้า ข้าคงไม่พั่งทำเรื่องวุ่นวายหรอก!”

“เอาละๆ หยุดเถียงกันได้แล้ว!” นางกำนัลอาวุโสตะคอกพวกนางและกล่าวอบรม “นางกำนัลที่ถูกคัดไว้ล้วนต้องผ่านการทดสอบโดยการให้ปิดกวางดและเย็บปักถักร้อย อย่าดีแต่ปากเก่ง ต้องมีฝีมือโดยแท้จริงด้วย รีบไปได้แล้ว!”

เหล่านางกำนัลใหม่รวมถึงเว่ยอิงลั่วต่างก้มหน้ารับคำ “เจ้าค่ะ!”

นางกำนัลใหม่เดินตามหลังนางกำนัลอาวุโสเป็นแถวยาวเหยียดคล้ายปลาชิ่ง²³ ท่วมอ่แหวกว่ายตามกระแส น้ำ ล่องลอยไปยังสถานที่ซึ่งพวกมันควรไปถึง เดินมาได้สักพัก แชนเลื้อยของเว่ยอิงลั่วก็ถูกคนรั้งไว้ นางหันหน้ากลับไป เห็นจ้เสียงมองสำรวจรอบด้านคราหนึ่งอย่างระแวงระวังราวหนูตัวเล็กๆ ซัดเจนว่าเหตุการณ์เมื่อครู่ทำให้เด็กหญิงผู้นี้ขวัญหนีดีฝ่อจริงๆ เวลานี้จะเอ่ยวาจา น้ำเสียงยังแผ่วเบาหลงหลายเท่า ด้วยเกรงจะมีใครได้ยิน

“อิงลั่ว!” นางกระซิบบนด้วยท่าทางแฝงความไร้เดียงสาและน่าเอ็นดูราวกับเด็กๆ “อุหย่าซือ²⁴ ร้ายกาจปานนั้น เหตุใดจึงช่วยเพื่อให้นางได้รับเลือก”

“ได้รับเลือก นางนะหรือ” เว่ยอิงลั่วชะงักพิงเท้า

²³ ปลาแบล็กคาร์ป

²⁴ การเรียกโดยมีคำว่า ‘ซือ’ ตามหลังชื่อสกุล นิยมใช้เรียกสตรีที่แต่งงานออกเรือนแล้ว โดยเรียกตามชื่อสกุลเดิมก่อนแต่ง

จีเสียงมองนางด้วยความสงสัยคราหนึ่ง ก่อนจะทอดสายตาทตามนางไป
ไม่รู้ว่่าพวกนางเดินมาถึงเรือนหลังฮวาตั้งแต่เมื่อใด

ดอกหลังฮวา²⁵ แบ่งบานทั่วสวน กลิ่นหอมสดชื่นอบอวล ทว่าสายตา
ของเว่ยอิงลั่วกลับไม่หยุดอยู่ที่บุปผาใด

สิ่งที๋นางกำลังจับจ้อง คือบ่อน้ำหนึ่ง

จีเสียงตัวสั่นเทา มิรู้ว่่านางคิดไปเองหรือไม่ ทั้งที๋ห่างออกไปไกลเพียง
นั้น กลับรับรู้ถึงไอหนาวซึ่งลอยออกมาจากปากบ่อ เย็นเยียบเสียดแทงกระดูก
ประหนึ่งลมราตรีซึ่งพัดผ่านสุสานศพไร้ญาติ

...หรือสิ่งเย็นเยียบอาจมิใช่บ่อน้ำ แต่เป็นแววตาของเว่ยอิงลั่วในยามนี้

“แท้จริงไ้ได้รับเลือกหรือไม่ได้รับเลือก มีเพียงสวรรค์เท่านั้นที่รู้”
เว่ยอิงลั่วแยมั้มบางเบา รอยยิ้มนี้ขจัดความหนาวเหน็บในดวงตานาง ก่อน
จับจุมมือจีเสียงเดินต่อ “จริงสิ จีเสียง เมื่อครู่ตอนเจ้าร้องให้ตะโกนเรียกข้า
ช่างคล้ายข้าในยามก่อนหน้ายิ่งนัก”

“หือ?” จีเสียงชะงักงัน

“เมื่อก่อนข้าก็เ็นเหมือนเจ้า มักก่อเรื่องวุ่นวายอยู่เสมอ ตนเองมีอาจ
จัดการแก้ไข ก็ร้องไห้เรียกหาพี่สาว” เว่ยอิงลั่วหันหลังให้จีเสียงพลางเอ่ย “นาง
จะมาช่วยข้าเสียทุกครั้ง”

“พี่สาวของท่านใจดียิ่ง” จีเสียงเอ่ยตอบอย่างไร้เดียงสา “อิฉานท่าน
เหลือเกินที่มีพี่สาวเช่นนี้”

“ไม่ เป็นข้าที่อิฉานเจ้าต่างหาก” เสียงเว่ยอิงลั่วเบาลงเรื่อยๆ “ยามเจ้า
ร้องเรียกข้า ข้าจะตอบรับเจ้า แต่พี่สาวของข้า... จะไม่ตอบรับเสียงเรียกของ
ข้าอีกแล้ว”

แผ่นหลังเบื้องหน้าทั้งเปล่าเปลี่ยวและเดียวดาย ตั้งไปไม่ซึ่งโรยราใน
หมันตฤดู แม้มืออาจตัดใจเพียงใด กลับต้องพรากจากต้นไม้ใหญ่ซึ่งตนเติบโต

²⁵ ดอกกล้วยไม้

มาอย่างจำยอม

เพียงมองแผ่นหลังเช่นนี้ จี๋เสียงก็รู้สึกโศกเศร้า จึงเอื้อมมือตนเองไป
กุมมือเย็นเฉียบข้างหนึ่งของเว่ยอิงลั่วไว้แน่น หวังจะมอบความอบอุ่นแก่มือ
ข้างนี้ มอบความอบอุ่นแก่หัวใจดวงนี้

“ไม่เป็นไร ข้าจะอยู่เป็นเพื่อนท่าน” จี๋เสียงบอกเสียงเบา “ข้าจะคอย
อยู่เคียงข้างท่าน... พี่อิงลั่ว”

ห้า คัดเลือกนางสนม

เหตุการณ์ซึ่งเกิดขึ้นในอุทยานหลวงเป็นราวกับหินก้อนเล็กซึ่งถูกโยนลงมหาสมุทรจนเกิดเป็นระลอกคลื่นน้อยๆ ก่อนกลับคืนสู่ความสงบอย่างรวดเร็ว เหล่าคนใหญ่คนโตมองเห็นว่าไม่รับรู้ หรือแม้รับรู้ก็มีใส่ใจ

เพราะมีเรื่องสำคัญยิ่งกว่ารอให้พวกเขาจัดการ

“ฮองเฮา ฮองเฮาพะคะ!” กลางสวนในตำหนักจางซุน นางกำนัลหมิงอวี๋วิ่งเข้ามาอย่างเร่งรีบ พยายามผ่อนลมหายใจพลางเอ่ย “ใกล้จะถึงเวลาคัดเลือกหน้าพระที่นั่งแล้ว พระองค์ควรเตรียมตัวเสียแต่เนิ่นๆ นะพะคะ!”

สวนกว้างใหญ่แห่งนี้กลับมีเพียงดอกมะลิแบ่งบาน กลีบดอกขาวบริสุทธิ์ซ้อนเป็นชั้น แต่งแต้มอยู่ท่ามกลางใบไม้เขียวเข้ม กลางพุ่มไม้ปรากฏสตรีในอาภรณ์เรียบง่ายผู้หนึ่ง มือถือกรรไกรทอง กำลังตัดแต่งก้านดอกอย่างจดจ่อ

สายลมพัดผ่าน มีเพียงเสียงใบไม้ส่ายไหว และเสียงดั่งแสกสากเท่านั้น นางมิได้ยิน หรือได้ยินแล้วทำที่เป็นไม่ได้ยินกันหนอ... หมิงอวี๋มีใคร่แน่ใจนัก ทำเพียงส่งสายตาด้วยหน้านิ้วคิ้วขมวดไปให้นางกำนัลโฉมงามข้างกาย นางกำนัลผู้นี้สวมเสื้อผ้าเรียบง่ายเช่นกัน มือประคองก้านทองแดง

ลักษณะมิสะดูตดาแม่แต่น้อย ดูคล้ายนางกำนัลปิดกวางตซึ่งเพิ่งเข้าวัง แต่แท้ที่จริงกลับเป็นนางกำนัลลาวาสุโสนามเออร์ฉิง ซึ่งปรนนิบัติรับใช้ฮ่องเฮาผู้มีตำแหน่งสูงส่ง

ผู้มากความสำคัญเช่นนี้ พบได้ยากยิ่งในกลุ่มนางกำนัล ด้วยเหตุนี้ วาจาสั่งหึงอวีไม่กล้าเอ่ย นางนั้นพูดได้ สิ่งซึ่งหึงอวีไม่กล้าทำ นางนั้นทำได้ เออร์ฉิงเดินเข้าไปก้ำวหนึ่ง เอ่ยถามเสียงเบา “ฮ่องเฮาพะคะ?”

หีบ!

มะลิกิ่งหนึ่งร่วงจากลำต้น สตรีในอาภรณ์เรียบง่ายถือดอกมะลิหันกลับมา ทิวทัศน์งดงามทั่วสวนพลันหมองมัวลงต่อหน้านาง พุ่มดอกไม้กว้างไกลไร้ขอบเขต คล้ายคงอยู่เพื่อขบขันความงามของนางเท่านั้น เจกเช่นหลันฮวาในหุบเขาร้าง²⁶ ปลีกวิเวกสันโดษ

นางคือฮ่องเฮาองค์ปัจจุบัน... ฟุฉาซื่อนั่นเอง

“เหล่าชีวิตนี้ในวันนี้อยู่ขอประชันความงาม เป็นนาง²⁷ มีสิ่งใดต้องเตรียมตัวกัน” ฟุฉาของเฮาหลับตาแล้วก้มหน้าดมช่อบุผาในมือ ก่อนแยมยืมอ่อนโยน “มีสิ่วร้งอยู่ดูแลเหล่าดอกไม้”

ฮ่องเต้ไม่ร้อนใจ ชั้นที่กลับร้อนรนเสียแล้ว หึงอวีเกาหูลอบแก้ม ทำทางคล้ายสิ่งซึ่งตั้งตารอกินกล้วย “ได้อย่างไรกันพะคะ ฮ่องเฮาไม่เสด็จ มิเท่ากับมอบโอกาสแก่เจ้าตำหนักจู่ชิวผู้นั้นหรือ!”

“หึงอวี ระวังคำพูด!” เออร์ฉิงกลับคล้ายพระถังซัมจั๋งผู้สั่งสอนนาวรเพียงสายตาไม่พอใจปราดหนึ่งก็ทำให้หึงอวีอยู่ในอิวาท จากนั้นนางก็หันไปกล่าวกับฟุฉาของเฮาด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล “แต่ฮ่องเฮาพะคะ การคัดเลือกหน้าพระที่นั่งเป็นกิจสำคัญ อย่างไรก็ตามพระองค์ก็ควรเสด็จไปทอดพระเนตรเสีย

²⁶ สำนักจีน หมายถึง ดอกกล้วยไม้ที่แบ่งบานกลางหุบเขาร้าง เปริดแพรวมีอาจเทียบเทียม ทั้งยังล้ำค่าหายากยิ่ง

²⁷ สรรพนามซึ่งไทเฮา ฮ่องเฮา สนมยศสูงชันผินขึ้นไป และองค์หญิงใช้เรียกแทนตัว

หน้อย มิเช่นนั้นหากไทเฮาทรงทราบ จะทรงตำหนิว่าพระองค์มิทรงใส่ใจกิจ
ในวังนะเพคะ”

กล่าวกันว่าก้าวเข้าสู่ประตูวังนั้นดุจจรมลิกองสู่กันสมุทร แท้จริงก็เป็น
เช่นนั้น โนมทาสสมุทร ปลาใหญ่กินปลาเล็ก ในวังหลวง อำนาจก็ลดหลั่นไป
ตามลำดับชั้น ผู้ซึ่งสามารถทำให้ฟูฉาฮองเฮาวางก้านดอกไม้ลง มีเพียงพระ
พันปีเท่านั้น

“เฮ้อ...” ฟูฉาฮองเฮาผุดกายลุกขึ้นอย่างจำยอม ก่อนปิดเคษตินบนชาย
กระโปรง “อายุยังน้อยกลับขี้นปานนี้ เช่นนั้นก็ไปชมเสียหน่อยเถิด”

หญิงอวี๋แทบกระโดดโลดเต้นด้วยความยินดี “ฮองเฮา หม่อมฉันจะรีบ
ไปเตรียมเครื่องแต่งองค์เดี๋ยวนี้เพคะ!” กล่าวจบก็หมุนกายวิ่งจากไป เพียง
พริบตาก็ไม่เห็นกระทั่งเงา เหลือเพียงฝุ่นดินฟุ้งกระจายอยู่เบื้องหลัง

“กระโดดกระเดกเหมือนลูกลิงจริงๆ” ฟูฉาฮองเฮาส่ายหน้าอย่างจวนใจ

“นางซุกซนเป็นลูกลิงเช่นนี้แหละเพคะ ยังมีสิ่งนี้...” เออร์ฉิงก้าวไปข้าง
หน้า หยิบดอกมะลิเล็กๆ บนมวยผมของฮองเฮาลงมา ฮองเฮาหนึ่งงันเล็กน้อย
ก่อนส่งเสียงหัวเราะอย่างขบขัน

**สถานที่คัดเลือกนางสนมนั้นกำหนดให้จัดในหอเหยียนฮุยกลาง
อุทยานหลวง**

กล่าวกันว่าเครื่องแต่งองค์ทรงเครื่อง แท้จริงก็เพียงผลัดเปลี่ยนอาภรณ์
ซึ่งสะอาดสะอ้านสักหน่อยเท่านั้น ก่อนจะใช้ผ้าสะอาดล้างคราบดินบนมือ ทว่า
แม้เข้าเฝ้าฮองเต้ด้วยใบหน้าไร้เครื่องประทีปโฉม ฟูฉาฮองเฮาก็ยังโดดเด่นกว่า
เหล่าสตรีทั้งหลาย หนึ่งในเพราะรูปโฉม สองเพราะตำแหน่งฐานะของนาง

คนบางคนกลับมิเห็นตำแหน่งฐานะของนางอยู่ในสายตา

“เกากุ้ยเฟย²⁸ เสด็จ!”

²⁸ ตำแหน่งพระชายาลำดับที่หนึ่งของฮองเต้ สามารถแต่งตั้งได้สองคน

คล้ายเสียงร้องประกาศของขันที พระสนมผู้ประทีนโฉมใบหน้าอย่าง
ฉูดฉาดนางหนึ่งก็เดินนวยนาดเข้ามาในหอเหยียนฮุยโดยการประคองของนาง
กำนัล

สตรีบางคนมีอาจประทีนโฉม เพราะเมื่อเครื่องประทีนโฉมเข้มข้นเกินไป
จะกลับกลายเป็นมีโดดเด่น อย่างเช่นฟูฉาของเธอ

แต่สตรีบางคนจำต้องประทีนโฉมให้ฉูดฉาด สวมสร้อยระย้าส่งเสียง
กรังกริ่ง เฉากั้นเกากุ้ยเพยผู้นี้ ไข่มุกบุรพาเกลี้ยงเกลารับวาวสองเม็ดทั้งตัว
ใต้ตั้งหูสองข้าง ข้อมือสวมสร้อยประจำซึ่งร้อยจากหยกสีเขียวมรกตสิบแปด
เม็ดและหินปี้สี²⁹ สองเม็ด โดยเฉพาะมาลาปิกกว้างแวววาวเหนือศีรษะ ปัก
ลายผีเสื้อเงินขนนกกระเต็น พร้อมอัญมณีสีแดงแกะลายดอกโบตั๋น ขณะที่
นางเยื้องย่าง คล้ายมีผีเสื้อโฉบบินท่ามกลางดอกโบตั๋น ดูประณีตงดงามราวกับ
มีชีวิต

เครื่องประดับมากมายเช่นนี้ หากสวมบนร่างผู้อื่น เกรงว่าคนผู้นั้นจะ
กลายเป็นราวแขวนเครื่องประดับไปเสีย คนรอบข้างคงเห็นเพียงอัญมณี มิเห็น
ตัวคน แต่เกากุ้ยเพยนั้นต่างออกไป นางอาศัยรูปโฉมสะพร้งราวดอกโบตั๋น
โดดเด่นเลิศล้ำเหนือหมู่มวลบุปผา จึงกลบรัศมีระยิบระยับของอัญมณีบนร่าง
เสียสิ้น

นางเดินชดช้อยมาหยุดลงตรงหน้าสองเสา ก่อนย่อกายถวายพระพร
ไม่ว่าท่วงท่าหรือน้ำเสียงล้วนแฝงไปด้วยความเสแสร้งอย่างมีจิตปิดบัง “หม่อม
ฉันถวายพระพรสองเสาพะคะ”

เออร์ฉิงมีสีหน้าเรียบเฉย ใบหน้าหมิงอวีกลับแสดงความไม่พอใจ ขอ
เพียงฟูฉาของเธอเอ่ยคำ ลูกถึงตัวนี้ก็พร้อมกระโดดเข้าไปพาดหน้าอีกฝ่ายอย่าง
ไม่ยั้งมือ แต่ฟูฉาของเธอเพียงแยมยิ้มบางๆ

“ลูกขึ้นเถิด”

²⁹ หินท้าวร์มาสิน

คำว่า ‘เถิด’ มีทันกล่าวจบ เกาก็ยกเพยก็ผุดกายลุกขึ้นเดินไปนั่งยังตำแหน่งต่ำกว่าสองเฮา ยกมือรับชาซึ่งนางกำนัลส่งมาให้แล้วจิบเบาๆ อีกหนึ่งก่อนจะวางถ้วยชาลงและกล่าววิพากษ์วิจารณ์เหล่าชีวิตนี้ว่าด้านนอก

“ชีวิตนี้วิกลุ่มนี้คุณสมบัติไม่ธรรมดา ทั้งยังมีหลายคนหน้าตาสะสวยใช้ได้ทีเดียว”

สองเฮาแสดงสีหน้าเรียบเฉย “แผ่นดินตั้งของพวกเราคัดเลือกนางสนม ย่อมแตกต่างจากราชวงศ์ก่อน ต้องคัดเลือกหญิงสาวจากตระกูลสูงศักดิ์ คุณธรรมมารยาทเพียบพร้อมเพื่อมาปรนนิบัติรับใช้ข้างกายฝ่าบาท หาได้เกี่ยวข้องกับรูปโฉมภายนอก”

เกาก็ยกปิดปากหัวเราะ ท่วงทำโนยามหัวเราะนี้ดูโบทันแยมบานหอมกรุ่นงามงดหาใดเปรียบ หากต้องกล่าวถึงบุรุษ กระทั่งสตรียังต้องศิโรราบแก่ทำที่อันซดซ้อยของนาง “แต่อย่างไรก็มิอาจคัดเลือกพวกชีวิตี้ชั่วเหว ฝ่าบาททอดพระเนตรแล้วจะอึดอัดพระทัยเพียงใดกัน ทั้งยังมีผลต่อรูปโฉมของเหล่าทนายทมิฬกรด้วยมิใช่หรือเพคะ”

แม้จะคล้ายเป็นบทสนทนาปกติ แต่ที่จริงกลับแฝงเจตนาร้าย ผู้คนรอบด้านพากันเงิบกริบราวจิ้งจกในฤดูหนาว กระทั่งสุดลมหายใจยังมิกล้า

แม้จะกล่าวว่าหลันฮวาและโบทันมีความงามเฉพาะตน ทว่าสองบุปผาประจัญหน้า ย่อมมีฝ่ายหนึ่งฝ่ายแพ้

เหนือความคาดหมายคนทั้งหลาย คล้ายว่าฟูฉาสองเฮาย่อมเป็นฝ่ายถอยหนึ่งก้าว นางกล่าวด้วยสีหน้าสงบนิ่ง “แม่เหล่าชีวิตี้จะจงดงามเพียงใดก็มิอาจโดดเด่นเหนือรูปโฉมงามพิลาสของก๊วยเพย”

เห็นนางยอมอ่อนข้อ เกาก็ยกเพยยิ่งผยอง เสียงหัวเราะแผ่วเบาราวกระดิ่งเงินดังออกจากปาก ก่อนกล่าว “สองเฮาตรัสชมเกินไปแล้วเพคะ หม่อมฉันมิกล้านมรับ เพียงแต่โบทันหอมกรุ่นงามงดหาใดเปรียบ เป็นราชาแห่งมวลดอกไม้ มิใช่ผู้ใดก็สามารถเป็นได้ดังว่า!”

“ท่าน...!” เพลิงโทสะของหมิงอวี๋ลุกโชน กำลังจะเอ่ยตำหนิอีกฝ่ายว่า

บังอาจ กลับเห็นของเฮาโบกมือส่งสัญญาณให้ แม้ในใจจะเก็บซ่อนความไม่ยินยอมเป็นพื้นหมื่น กลับทำได้เพียงกำหมัดแน่นและถอยออกมา

“ฮ้องเต้เสด็จ!”

เสียงขานร้องหยุดการปะทะระหว่างคนทั้งสอง ครู่หนึ่งบุรุษรูปร่างสูงโปร่ง ใบหน้าหล่อเหลาคมคายนึกเดินยกมือไพล่หลังเข้ามา เทียบกันแล้ว การแต่งกายของเขาค้ายคลึงฟูกาของเฮานัก เรือนกายคนทั้งสองล้วนปราศจากเครื่องประดับมากเกินจำเป็น ชุดนางผู้³⁰ สีดำแสดงความเคร่งขรึมเรียบง่าย ปลายแขนเสื้อมีกลิ่นของหมึก คล้ายก่อนเดินทางมาที่นี่ เขากำลังนั่งจัดการหนังสือราชการกองใหญ่อยู่ที่โต๊ะ

คนผู้นี้ก็คือฮ้องเต้องค์ปัจจุบัน นามหงลี่

“หม่อมฉันถวายพระพรฝ่าบาทเพคะ”

“ลุกขึ้นเถิด” หงลี่ก้าวเร็วๆ ไปหยุดอยู่ตรงหน้าฟูกาของเฮา พลงยื่นมือประคองนางลุกขึ้นมา ใบหน้าคมคายปรากฏแววอ่อนโยน “ฮองเฮามีต้องมากพริ”

ประโยคก่อนหน้านั้นเขากล่าวกับคนทั้งหมด ขณะที่ว่าจาในยามนี้เอ่ยเพียงกับนางเท่านั้น

เกากุ้ยเพยจ้องมือซึ่งประสานกันของคนทั้งสองด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก แว่วริษยาส่งผ่านทางสายตา

หงลี่ไม่เคยมองเห็นความริษยานี้ สำหรับเขา การคัดเลือกนางสนมครั้งนี้ก็เหมือนงานราชการทั่วไป เขาประคองฟูกาของเฮานั่งลง ก่อนที่ตนเองจะนั่งลงบนแท่นประทับ ยกมือหนึ่งเท้าคางพลงเอ่ยสั่งการอย่างไม่ใส่ใจนัก “เริ่มได้”

“พะยะคะ!” ชั้นที่อาวุโสขานรับ “บุตรีลั่วซั่วหั่ว เต้าจิ้นเจ้ากรมศาลต้าหลี่³¹ ลั่วซั่วหั่ว อวี๋หลี่ อายุสิบห้าปี”

³⁰ ชุดล้าลองสำหรับสวมในวันปกติ

ชีวิตนี้รัฐรูปร่างผอมแห้งผู้หนึ่งรีบเดินออกมาจากกลุ่มชีวิตนี้หัวหน้าคนที่ถูกจัดให้เข้ามารอคัดเลือกพร้อมกันในแต่ละรอบ หงลี่หรือตามองนางพลางเอ่ย

“วันที่ลมแรงเช่นนี้ คงจะเย็นลำบากมากกระมัง”

“ไม่... ไม่ลำบากเพคะ” ชีวิตนี้รีบเอ่ยตอบ มิคาดว่าจะได้รับเสียงหัวเราะแผ่วเบาจากเกาก๊วยเฟย

“นั่นสิเพคะฝ่าบาท สตรีผู้นี้ผอมแห้งไปหน่อย คล้ายว่าเพียงลมหอบหนึ่งก็สามารถพัดปลิวไปได้”

แม้มิกล่าวสิ่งใดเพิ่ม ทว่าหงลี่ก็ยกมูมปากแยมยิ้มออกมา

ชั้นที่อาวุโสเชี่ยวชาญการอ่านสีหน้าคนเป็นที่สุด เมื่อเห็นรอยยิ้มนี้ก็ร้องประกาศทันที “มอบดอกไม้”

ฉับพลันชั้นที่น้อยก็ประคองถาดเงินบรรจุดอกไม้เข้ามา ชีวิตนี้รูปร่างผอมสูงไร้หนทาง ทำได้เพียงรับดอกไม้แล้วเดินจากไป

“บุตรีกานถั่งหลิน เสนาบดีหน่วยทหารม้า³² กานหรืออวี อายุสิบหกปี”

ชีวิตนี้รูปร่างอวบอิมจนเกือบอ้วนกลมผู้หนึ่งเดินเข้ามา

เพียงปรายตามองคราหนึ่ง หงลี่ก็ส่งเสียงหัวเราะ ก่อนจะเอ่ยถาม “วันหนึ่งกินข้าวกี่มื้อ”

เมื่อฮ่องเต้ตรัสถาม นางก็จำต้องตอบ ชีวิตนี้ผู้สมบูรณ์เอิบอิมกล่าวด้วยใบหน้าแดงเรื่อ “สามมื้อเพคะ”

“น้อยไป” หงลี่แย้ง “อย่างน้อยต้องห้ามื้อกระมัง มิเช่นนั้นจะมีรูปร่างเช่นนี้ได้ยังไง เกือบจะเท่าคนเลี้ยงหมูในวังแล้ว”

ยามนี้ในวังไม่ต้องการคนเลี้ยงหมูเพิ่มอีก วังหลังยิ่งไม่ต้องการ

“มอบดอกไม้!” ชั้นที่อาวุโสร้องบอกทันที ก่อนจะขานชื่อชีวิตนี้ไว้คนต่อไป “บุตรีจางเจียซือเสียน ผู้ตรวจราชการเขตซุ่นเทียน จางเจียหรือหง อายุ

³¹ หน่วยงานราชการซึ่งทำหน้าที่สอบสวนและตัดสินคดีอาญา คล้ายศาลชั้นสูงสุดในปัจจุบัน

³² หรือเรียกว่า ‘ช่างซื้อยวน’ หนึ่งในสามหน่วยประจำกรมวัง

ลิปห่าปี”

ชีวหนี่ว์ผิวดำคล้ำดูฉาดชวยเท้าเดินเข้ามา
ก่อนหน้านี้มีชีวหนี่ว์ตรอบไปสองคนแล้ว เหล่าชีวหนี่ว์ที่เหลือค่อนข้าง
ตื่นกลัว เกรงจะถูกหงลี่เอ่ยปากซักถาม
“วันๆ อาบซิวและตากแดดหรืออย่างไร” ช่งเต้เอ่ยถามขึ้นอีกครั้ง
คำถามนี้ประหลาดเหลือคณา ชิวหนี่ว์หน้าดำอึ้ง ก่อนจะโคลงศีรษะ
อย่างงุนงง “มิได้เพคะ หม่อมฉันเก็บตัวอยู่ในเหย้าเรือน ออกมาตากแดด
น้อยยิ่งนัก”

“ฮ่าๆ!” เกากุ้ยเพยหัวเราะเสียงดัง “ฝ่าบาทตรัสว่าเจ้าผิวคล้ำ ไอ้ เมื่อ
พินิจให้ดี ไบหน้ามีปานเสียด้วย!”

ชีวหนี่ว์หน้าดำถูกเกากุ้ยเพยหัวเราะขบขันจนหน้าแดงก่ำ น้ำตาลอวบ
หลังจากรับดอกไม้พระราชทานก็หมุนกายวิ่งจากไป เบื้องหลังเป็นเสียงขานชื่อ
ชีวหนี่ว์ของขันทีอาวุโส “คนต่อไป บุตรีอุหย่าสงซาน เจ้ากรมพิธีการ อุหย่า-
ชิงได้ อายุสิบเจ็ดปี”

ครู่หนึ่งสตรีโฉมสะคราญนางหนึ่งก็เดินออกมา ท่วงท่าของนางยามนี้
แตกต่างจากท่าทีโอหังอวดดีในอุทยานหลวง นางเก็บหนามแหลมหัวร้าง ลีง
ซึ่งปรากฏต่อหน้าบุคคลภายนอกมีเพียงด้านที่งดงามที่สุด โดยเฉพาะท่วงท่า
การก้าวเดิน

หญิงงามทั้งหลายต่างมีเอกลักษณ์เฉพาะตน พูฉาของเฮาส่งสูงเรียบ
ง่ายแฉกเช่นหลังสาวในหุบเขาร้าง เกากุ้ยเพยดังมาเข้ายวนตั้งดอกไม้ต้น หาก
เปรียบรูปโฉม อุหย่าชิงได้ย่อมมิอาจเทียบเคียงทั้งสอง ทว่าท่วงท่าการเยื้อง
ย่างของนางพลีไหวเลิศล้ำยิ่ง ลิบคนก้าวเดินพร้อมกัน ผู้คนรอบข้างล้วนต้อง
สังเกตเห็นนางในปราดเดียว

แม้ไม่สังเกตเห็นท่าทางการย่างเท้าของนาง ก็ย่อมสังเกตเห็น...

“หือ?” เกากุ้ยเพยพลันเลิกคิ้วขึ้น “บนพื้นคือลิ่งไค”

คนทั้งหมอดมองตามเสียงและทิศทางสายตาของเกากุ้ยเพย จึงเห็นแนว

ตราประทับรูปดอกบัวสองสายทอดยาวตลอดทางที่อุหยาซิงได้ก้าวเดิน เริ่ม
จากกลางกลุ่มชีวิตนี้ว่ ก่อนหยุดลงที่ปลายเท้าของอุหยาซิงได้

เสียงของหงลี่ปล้นดังขึ้นเหนือศีรษะ “ได้ฝ่าเท้าเจ้าคือสิ่งใด”

เขาสั่งเกตเห็นจริงดังคาด...

อุหยาซิงได้ยินดีเป็นล้นพ้น แม้พยายามระงับอารมณ์ ทว่าก็ยังปรากฏ
ความรู้สึกให้เห็นผ่านสีหน้า กระทั่งน้ำเสียงยามเอ่ยตอบยังลั่นน้อยๆ แต่กลับ
สิงโลด “ฝ่าบาท... นี่คือน้ำก้วปทุมมาพะคะ”

“เช่นนั้นหรือ” หงลี่ส่งเสียงหัวเราะ

มิรู้ว่านางคิดไปเองหรือไม่ อุหยาซิงได้รู้สึกว่เสียงหัวเราะนี้ค่อนข้าง
เย็นซาและน่าพรั่นพรั้ง ชั่วขณะต่อมา นางก็ได้ยินหงลี่เอ่ยสั่งการเสียงเย็น

“ถอดรองเท้าของนางออกมาให้เงิน³³ ดู!”

³³ สรรพนามซึ่งผู้เป็นฮ่องเต้ใช้เรียกแทนตัว